

September 2020

Colofon

Dorpskrant Nederhemert is een uitgave van de Dorpsraad Nederhemert.

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Willemien Hobo	Gerda Kooijman
Wim van der Toorn	René van de Werken

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:
 dorpskrant@dorpsraadnederhemert.nl
 Voor advertenties: willemien.hobo@gmail.com

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 20,- en een abonnement per post kost € 30,- per jaar. Bezorging, klachten, nieuwe abonnees: Dirk Brugmans 06-22838436

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties. De prijzen zijn als volgt:

KLEUR:

Hele pagina	- € 550,- per jaar
Halve pagina	- € 275,- per jaar
Kwart pagina	- € 137,50 per jaar

ZWART-WIT:

Hele pagina	- € 110,- voor 1 uitgave
	- € 400,- voor 1 jaar
Halve pagina	- € 55,- voor 1 uitgave
	- € 200,- voor 1 jaar
Kwart pagina	- € 27,50 voor 1 uitgave
	- € 100,- voor 1 jaar
Achtste pagina	- € 17,50 voor 1 uitgave
	- € 55,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadnederhemert.nl.
 Facebook: Dorpskrant Nederhemert
 Twitter: @DorpsrNhemert

Verantwoordelijkheid

De redactie van de dorpskrant draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bij hen aangeleverde artikelen.

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Ook kunt u klachten melden via de Buitenbeter app.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn:

Nicole Heerius-van Duinen, dorpscoördinator van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749.

Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen. Voor ons is dat Tristan van Leeuwen, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

Deze zomer werd ik er weer bij bepaald welke waarde onze dorpskrant heeft. Niet alleen voor actueel nieuws uit Hèmert maar vooral ook de stukjes over vroeger. Oude gebruiken, werkwijzen, gebeurtenissen uit een ver verleden...hoe zát het ook alweer?

Menig artikel in deze krant heeft mensen weer laten zeggen: `Oh joh! Nou wit-ik-et-wer` Veel mensen kunnen nog iets navragen, bij oma of oude tantes of ooms. Zij bewaren in hun herinnering een schat aan informatie. Veel daarvan is al in deze krant gedeeld. Veel zal nog gedeeld worden. Meestal kan de geschiedenis van een dorp de jeugd niet zo heel veel schelen. Tot ze ouder worden. En vaak: Als je het niet meer kúnt vragen omdat de mensen die het kunnen weten er niet meer zijn.

Dat overkwam mij dus deze zomer. In een paar weken tijd viel de hele nog resterende oudere generatie van mijn familie weg. In de weken erna werd ik geconfronteerd met oude foto's, onduidelijke voorwerpen en vooral veel vragen. Maar er is binnen de familie nu niemand meer die hier antwoord op kan geven.

Daarom is deze krant een fantastisch middel om veel mooie verhalen van dorpsgenoten te bewaren en te onthouden. En over een paar jaar, wie zal het zeggen, dan maken we een boek, over de oude gebruiken op de boerderij, u kunt er in elke dorpskrant over lezen. Of we maken een boek over de oude gebruiken van Hèmert die al dan niet nog in gebruik zijn. Of we doen zoals in een naburig dorp: een boek over de gebeurtenissen in de oorlog. Want hoe tegenstrijdig: Juist van onze bevrijders ondervonden de mensen in de dorpen langs de dode Maas veel hinder. En zo zijn er de mooie verhalen van ouderen die het verleden bij het heden brengen. De families, hoe ze in elkaar zitten en hoe veel families vanuit het verleden aan elkaar verwant zijn. De dorpskrant mag een middel zijn om verhalen vast te houden.

Gerda Kooijman

Nieuwtjes van de dorpsraad

Nieuwtjes van de dorpsraad.

Hierbij een stukje van de dorpsraad om U even bij te praten over de dingen, die deze zomer op ons pad zijn gekomen.

Gebiedscoördinator

Inmiddels misschien al wel bij U bekend: onze nieuwe gebiedscoördinator Richard Hak. Hij vormt de oren en ogen van de gemeente wat betreft problemen met lantaarnpalen, verkeersborden, groen etc.. Mocht U iets te melden hebben, dan kunt U een melding doen via de gemeente of via de **BuitenBeter** app.

Herinrichting Hofstraat

Er is een informatieavond geweest voor de belanghebbenden in het dorpshuis. De herinrichting staat op de planning voor maart 2021. Dit wordt een ingrijpende gebeurtenis voor de omwonenden, maar die worden op tijd op de hoogte gesteld en er wordt geprobeerd de overlast zo veel mogelijk te beperken.

Bankjes

Inmiddels heeft Richard Hak ervoor gezorgd, in overleg met de dorpsraad, dat de bankjes geplaatst zijn. Het bankje aan de Zietfortseweg staat vlak bij de rotonde en het bankje aan de Nieuwstraat ongeveer ter hoogte van het evenemententerrein.

Kennismaking wijkagent

We hebben kennisgemaakt met de wijkagent. Hij zal zich verderop in de krant aan U voorstellen.

Gymzaal

Weet U dat U de gymzaal kunt huren van Sportfondsen voor kinderfeestjes of als U zelf met een groepje wilt sporten? U kunt hiervoor contact opnemen via 0418-681282 of via info.zaltbommel@sportfondsen.nl

Hèmertse Held

Veel activiteiten kunnen helaas nog geen door-gang vinden. De verkiezing van de Hèmertse Held staat echter wel gewoon op de agenda. In november ontvangt U hiervoor een flyer. Nu kunt U alvast nadenken wie er in Uw omgeving in aanmerking zou kunnen komen voor deze titel. We hopen dat we zeker zoveel aanmeldingen krijgen als afgelopen jaar.

Dorpsschouw

De dorpsschouw heeft intussen plaats gevonden. Er is weer een hele lijst met notities, welke mee zijn genomen naar de gemeente. Er wordt aan gewerkt om een en ander op te lossen.

Overlast

Indien U last heeft van Uw burens, hangjeugd, vuurwerk, of andere zaken, dan is het verstandig hier een melding van te doen bij de gemeente of politie. De dorpsraad kan hier niets in betekenen en de gemeente kan niets ondernemen, als ze niet op de hoogte zijn. U kunt dat doen op nummer 0418-140418.

U bent weer op de hoogte van het een en ander, maar mochten er toch nog vragen zijn, dan horen we het graag.

We wensen U veel leesplezier.

Dorpsraad Nederhemert

Zwerfafval

Zwerfafval opruimen

Vanuit Dorpsraad Nederhemert willen wij graag een oproep doen aan de inwoners van ons dorp, om mee te helpen het zwerfvuil op te ruimen. Leerlingen van basisschool De Wegwijzer ruimen het zwerfvuil al in een gedeelte van ons dorp op, maar ons gebied is groter en dan denken wij ook aan het buitengebied van Nederhemert. Op zaterdagmorgen 3 oktober om 9.30 uur komen wij bij elkaar in dorpshuis de Gaarde in Nederhemert. Na een bakje koffie/thee, aangeboden door de Dorpsraad, gaan wij aan de slag. Een ieder krijgt een gebied aangewezen waar zwerfvuil ligt dat opgeruimd moet worden. Vuilniszakken, knijpers, hesjes

enzovoorts, zal de gemeente Zaltbommel beschikbaar stellen en die zorgen ook voor de afvoer van de volle zakken. De organisatie is in handen van Dirk Brugmans, lid van de Dorpsraad. Als jullie mee willen doen, graag aanmelden bij Dirk, tel 06-22838436, of per mail dbrugmans@live.nl.

Wij hopen op vele aanmeldingen zodat ons dorp en het buitengebied van het zwerfvuil weer netjes opgeruimd is. In het voorjaar willen wij weer op een morgen zwerfvuil ophalen dus houdt de dorpskrant in de gaten. Maar zet datum 3 oktober in je agenda en meld je aan!! Vele handen maken licht werk.

Nieuwe wijkagent

De nieuwe wijkagent!

Hallo, ik ben Tristan van Leeuwen, jullie wijk-agent.

Na 16 jaar bij de politie in Tiel gewerkt te hebben, werk ik sinds januari 2020 in Zaltbommel. Ik werk hier als wijkagent van de dorpen Bruchem, Bern, Delwijnen,

Gameren, Kerkwijk, Nieuwaal en uiteraard Nederhemert-Noord en -Zuid.

Wil je met mij in contact komen, spreek me dan gerust aan op straat of vul het contactformulier in op www.politie.nl. Ook ben ik te volgen via Instagram: @wijkagent_tristan

Bij meldingen, bel 0900-8844

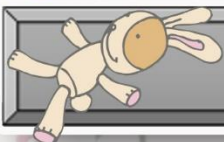
Bij spoed: bel 112!

Als wijkagent ben ik de schakel tussen burgers, politie en (hulp)instanties. Ik hoop de drempel te verlagen om contact op te nemen met de politie bij problemen in de wijk. Jullie zijn mijn ogen en oren in de wijk! Ik wil de drempel verlagen door zoveel mogelijk in de wijk aanwezig te zijn en mijn werk zichtbaar te maken via social media.

Met vriendelijke groet,

Tristan van Leeuwen. Wijkagent Bern, Bruchem, Delwijnen, Gameren, Kerkwijk, Nieuwaal, Nederhemert-Noord & -Zuid

Onze kleinste Hèmertsen

Derrick

6 Juli 2020

De HEERE. Die leven gaf en leven spaarde,
heeft ons opnieuw verblijdt met de geboorte van een zoon en broertje.

Dirk Diederick

Derrick

Teunis en Anita van Ooijen- van Zanten
Minthe
Molenstraat 49
5317 JE Nederhemert

Hoera een lief klein broertje

Derrick

21:12 uur

52 cm

4205 gram

Bezoek vinden we fijn!
Mag het dan op afspraak zijn?

Teunis: 0618024336
Anita: 0627166064

HIER BEN IK!

3330 gram

50 cm

04:25 uur

Ik raak niet uitgekeken.
Je bent zo lief,
zo mooi, zo klein.
Voor mij ben jij het teken
van hoe groot onze God
moet zijn.

MARE

20-07-2020

mooi wonderdje
MARE HENRIKE ANNE

Marco, Marloes, Mirthe en Manou Rietveld
Molenstraat 72b, 5317 JH Nederhemert

Wil je mij via videobellen zien? Bel dan mijn papa
of mama, dan kun je zien op wie ik lijk misschien.
Papa: 06-31776301 Mama: 06-27894870

Onze kleinste Hemertsen

Luca

04.08.2020

een zoon!

Een wonder in ons midden
je bent zo klein en lief.
Ja, jij bent zonder twijfel
onze mooie

HARTENDIEF

2.660KG - 48CM - 21.49U

Verwonderd, dankbaar en dolgelukkig
zijn wij met de geboorte van onze zoon.
Bert & Trish Kroling - Dabbe
Molendwaarsstraat 16 | 5317 NP Nederhemert
Papa: 06 13403092 | Mama: 06 39013682

Luca

Luca en Lieke

Lieke

- WELKOM LIEF KLEIN MEIS!

Stil verwonderd, dankbaar en blij
Een vierde kindje ontvingen wij
Dankend de Schepper van dit leven
Die ons dit wonder opnieuw deed beleven

Lieke Aletta Cornelia

- 20 AUGUSTUS 2020 -

Eliza en Anneke Bernouw - Verheij
Bianca
Rick
Armin

- KORENBLOEMSTRAAT 1-A 5317NE NEDERHEMERT -

4100 GRAM

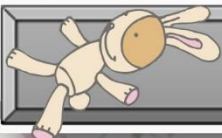
10:17 UUR

52CM

Lieke

Onze kleinste Hemertsen

Nick

14 juli 2020

Door god gegeven
In liefde ontvangen.

Hendrik Jan

14 juli 2020

06.30 uur | 51 cm | 4140 gram

Trotse ouders

Jan en Naomi Oomen-van Klinken
Molenstraat 68
5317 JH Nederhemert

NICK & HIDDE

Uniek
Klein
Lief
Heel bijzonder
Gods wonder

HIDDE

3 SEPTEMBER 2020

Met blijdschap uit Gods hand ontvangen

JACOBUS DIEDERICK

Anton & Lydia van der Vliet
Silas, Timon

Sleutelbloemstraat 6
5317 NB Nederhemert
Tel. 0418 641053

Onze kleinste Hemertsen

Joas

Vrijdag

Jesse

4 september 2020

Joas weegt 2906 gram.

De Heere, Die leven gaf en leven spaarde,
verblijdde ons met de geboorte van twee zoons
en twee broertjes

Jacobus & Gerrit Jan

Martin, Dia, Nathan en Levi Olieman
Kapelstraat 27
5317 JP Nederhemert
Tel. Martin 06-19049917 - Tel. Dia 06-45780474

Jesse weegt 3288 gram.

Bezoek vinden wij fijn,
mag het in deze omstandigheden na een telefoontje zijn?

Joas & Jesse
&
Willemijn

Willemijn

De Heere, Die leven gaf en leven spaarde,
verblijdde ons met de geboorte van een dochter en zusje

Wilhelmina Elizabeth

We noemen haar

Willemijn

7 september 2020

Marty & Gea Oomen
Maria, Neline, Janneke, Dirk, Niels, Martijn en Claudia

Molenstraat 30 • 5317 JG Nederhemert
M: 06-30135056 • G: 06-57701469

Onze kleinste Hemertsen

Anna-Rosa
&
Cathalinn

Anna-Rosa
30 augustus 2020

De Heere, Die leven gaf en leven spaarde,
verblijdde ons met een dochter en zusje

Antonia

Wij noemen haar

Anna-Rosa

Cees en Gerdienke van der Vliet - Casteleijn
Elian

Molenstraat 20a
5317 JG Nederhemert

Cathalinn

29 AUGUSTUS 2020

GROOT IS HET WONDER.
EEN HARTJE DAT KLOPT.
EEN KINDJE DAT LEEFT.
EEN KOSTBAAR GESCHENK.
DAT GOD ONS GEEFT.

WANNEER LIEFDE LEVEN WORDT, KRIJGT GELUK EEN NAAM.
DANKBAAR EN BLIJ ZIJN WIJ MET DE GEBORTE VAN ONZE PRACHTIGE DOCHTER

Cathalinn
Wilhelmina Catharina Cathelyne

GEBOREN OP 29 AUGUSTUS 2020
16.53 UUR - 2070 GRAM - 46 CM

DIRKJAN EN WILLEMIEKE OOMEN
MOLENDWARSTRAAT 4
5317 NP NEDERHEMERT

Een nieuwe ondernemer

Herman Kerkhoff, een nieuwe ondernemer

In ons mooie dorp Nederhemert, rijk aan ZZP-ers en ondernemers, is er een bedrijfje bij gekomen.

Herman Kerkhoff is na een werkzaam leven in de bloemen, als vrachtwagenchauffeur (16 jaar) en 3 jaar als kraanmachinist bij hetzelfde bedrijf, voor zichzelf begonnen.

Zijn broers in Poederoijen en Rijssen verkopen en monteren bedrijfsdeuren. Ze hebben het zo druk, dat ze wel hulp konden gebruiken. Vanaf eind 2019 is Herman voor zichzelf begonnen en heeft hij voornamelijk voor zijn broers de overhead- en garagedeuren geïnstalleerd en geïnstalleerd.

In het voorjaar 2020 zag zijn vrouw een artikel in het Reformatorisch Dagblad van Byzon zonwering, waarin ze iemand vroegen om het merk te gaan vertegenwoordigen. Dit leek Herman wel een mooie aanvulling op zijn andere werkzaamheden en zo is hij begonnen met zonwering.

Byzon verkoopt vooral buitenzonwering, rolluiken, screens, markiezen en uitvalschermen.

Herman heeft het vak geleerd bij Mark Bouman uit Brakel, die ook Byzon dealer is.

Hij heeft een hal gehuurd, een hoogwerker aangeschaft, een karretje (voornamelijk voor de deuren) en een grote bus en ladders, zodat hij elke klus kan klaren.

Heeft U interesse, dan komt hij graag op afspraak bij U langs.

Ondanks dat hij nog geen grote bekendheid geniet, heeft hij al bij diverse mensen in ons

dorp markiezen, rolluiken en screens gemonteerd.

Buiten het installeren van nieuwe zonwering doet hij ook onderhoud van rolluiken en garagedeuren.

Het is belangrijk om regelmatig onderhoud uit te laten voeren, zodat alles naar behoren blijft functioneren. Hij heeft hiervoor onderdelen op voorraad.

Maar omdat hij voor de nieuwe projecten alles op maat bestelt, hoeft hij hier geen voorraad van aan te leggen. Hierdoor kan hij erg scherpe offertes afgeven.

Byzon is een eerlijk en goed product, waar Herman volledig achter staat en waarop hij tot nu toe alleen maar goede reacties heeft gekregen.

De levertijd van de Byzon zonwering bedraagt 4 tot 5 weken.

Nu is de ergste hitte en zon voorbij, maar voor de winter kan het ook prettig zijn om een screen, zonwering of rolluik te hebben.

Heeft U interesse, dan kunt U bellen of mailen voor een afspraak en dan komt Herman geheel vrijblijvend bij U langs.

Telefoonnummer 06-51698935 of email adres herman@kerkhoffmontage.nl

Zijn website kunt U bekijken op www.hkerkhoffmontage.nl

Herman doet zijn werk met veel plezier en hart voor zijn klanten. We wensen hem veel succes met zijn bedrijf en een zonnige toekomst.

Willemien Hobo

Gastenverblijf 'Maasblick'

Gastenverblijf 'Maasblick'

Maasdijk 16a in Nederhemert.

Sinds half juli is Nederhemert een gastenverblijf rijker, gelegen op de hoek van de Maasdijk en de Kapelstraat.

Hoe zijn de plannen ontstaan om daar een gastenverblijf te realiseren?

Toen de woning met schuur en hooiberg aan de Maasdijk 16 te koop kwam, dacht ik gelijk: dit is een prachtige locatie voor een nieuw kantoor, een mooie plek aan de dijk en toch midden in het dorp. Maar dat was een beetje te hoog gegrepen, tot onze zoon Henk ook op zoek was naar een huis en graag aan de dijk wilde wonen. We hebben toen gezamenlijk besloten om de woning met bijgebouwen te kopen.

Vroeger was op deze plaats een boerderij waar mijn opa en later ook mijn vader nog gewerkt hebben. Mijn vader vertelde er dikwijls verhalen van hoe het er vroeger aan toe ging. Daarom

had deze plek voor mij ook een waardevolle betekenis.

Op 2 oktober 2017 zijn we eigenaar geworden van de voormalige veeschuur. De renovatie van de schuur kon beginnen. Aangezien de schuur voor alleen een kantoor te groot was, was de vraag: wat doen we met de rest van de schuur? Er kon eventueel een B&B of gastenverblijf van gemaakt worden. We hebben tekeningen laten maken, de plannen voorgelegd bij de Gemeente en de monumentencommissie en vergunningen aangevraagd. Het is een gemeentelijk monument dus daar kun je niet alles mee doen wat je wilt, maar nu heeft het wel de uitstraling die bij een monument past.

Er is in die tijd veel werk verricht, zoals een nieuwe vloer gestort met vloerverwarming,

nieuwe binnenmuren geplaatst, de kap vernieuwd en de schuur geïsoleerd. Toen moest het van binnen nog aangepakt worden, eigenlijk moesten er twee huizen en een kantoor gebouwd worden in een lege schuur.

Het is allemaal goed gekomen en het resultaat is dat er twee gastenverblijven gerealiseerd zijn en een makelaarskantoor. De gastenverblijven wilden we graag voor de vakantietijd klaar hebben, zodat ze verhuurd konden worden, het kwam ook goed uit nu veel mensen door corona in Nederland hun vakantie hielden.

Het gastenverblijf op de verdieping heet 'De Hooizolder' en is ingericht voor 6 personen, er zijn twee slaapkamers en in de woonkamer bevinden zich twee nostalgische bedsteden.

Het gastenverblijf op de begane grond heet 'De Dorsvloer' en is geschikt voor twee personen, je hebt er openslaande deuren en kijkt uit over de Kapelstraat.

Je hebt een mooi uitzicht over de dijk en over de Maas, vandaar ook de naam 'Maasblick'.

Janita, de vrouw van zoon Henk is de gastvrouw, die regelt de ontvangst van de gasten en zorgt dat de gasten van een fris en schoon verblijf kunnen genieten.

In Gastenverblijf Maasblick verwelkomen we graag gasten die de zondagsrust respecteren, de zondag is om die reden geen aankomst-of vertrekdag.

We hebben een website laten ontwikkelen met mooie foto's van de gastenverblijven en informatie en uit-tips in de Bommelerwaard en omstreken. We zijn er achter gekomen dat een week te kort is om alles te bekijken en te bezoeken wat de moeite waard is in de omgeving.

We zijn blij met het resultaat en hopen dat er nog veel gasten mogen genieten van de sfeervolle gastenverblijven. Als het kantoor klaar is hopen we nog een open dag te organiseren, zodat iedereen het resultaat kan komen bekijken.

Gerard en Maja Vos
www.maasblick.nl

Soep op de stoep

Soep op de Stoep by James

Wat leuk dat ik mezelf mag voorstellen aan de inwoners van Hemert.

Allereerst. Ik ben James Luteijn (42 Jaar) samenwonend met Angela van Aalst aan de Hofstraat 38 in Hemert. Waar wij met veel plezier alweer ruim 2 jaar wonen.

Voor de meesten zal ik nog een onbekende zijn, maar daar komt door dit stukje wellicht verandering in en sta ik binnenkort misschien wel op je stoep met dagverse soepen.

Wat doe ik nu precies? Ik ben al ruim 20 jaar werkzaam als kok en cateraar. In de eerste jaren als medewerker in diverse restaurants, hotels en bij cateraars in Zeeuws-Vlaanderen (waar ik ook geboren ben), daarna in Breda en omstreken. Sinds 2010 werk ik als zelfstandige waar ik mezelf verhuur als freelance kok op zzp basis. Mijn opdrachten bestaan/bestonden uit het werken in keukens bij diverse restaurants, cateraars en congrescentrums door het hele land. Tevens sta ik ook jaarlijks op diverse beurzen in Frankrijk en Duitsland als demonstratie-kok. Maar door de intrede van het Covid-19 virus begin maart kwam aan al mijn opdrachten abrupt een einde. En was mijn goed gevulde agenda met opdrachten in korte tijd leeg. Toen had ik de keuze: bij de pakken neer gaan zitten of iets nieuws proberen. Aangezien stil zitten niks voor mij is koos ik voor 100 % voor het laatste.

Waarom Soep?

Veel restaurant en cateraars moesten dicht of gingen noodgedwongen maaltijden bezorgen aan mensen. Ik dacht: als ik dat ook ga doen, dan zitten we allemaal in dezelfde vijver te

vissen. Toen ontstond het idee om dagverse gekoelde soepen letterlijk bij de mensen op de stoep te gaan bezorgen in de Bommelerwaard en Land Van Altena. Want dit was er nog niet in de regio. Rekening houdend met de 1,5 meter regel. Iedereen lust wel een soepje op zijn tijd. Zij het een roomsoep, gebonden soep of een bouillon. Dus ben ik eind maart begonnen met het bezorgen van soepen in regio Bommelerwaard en aan vrienden en kennissen in Tilburg en Eindhoven. Dit begon met 40 liter in een week, met nu na een aantal maanden wekelijks ruim 150 liter. Waar ik zelf alleen maar van had kunnen dromen. Ik werk enkel met verse ingrediënten welke zoveel mogelijk lokaal worden ingekocht. Wekelijks hebben we 3 verse soepen en enkele pastasauzen en Curry's op het menu. Dit menu is te vinden op Facebook of via whatsapp. Ook is er sinds enkele maanden een handige webshop waar het menu gevonden kan worden. Hier kunnen ook bestellingen geplaatst worden en via iDeal afgerekend worden.

<https://soepopdestoepby.jamezz.app>

Uiteraard is het ook mogelijk om via email, telefonisch, sms of WhatsApp een bestelling te plaatsen. Overigens verzorg ik ook catering aan huis. Alles is mogelijk en bespreekbaar.

Ik hoop dat het voor jullie nu wat meer duidelijk is wie ik ben en wat ik voor werk doe. En hoop ik een keer bij je op de stoep te staan met een bezorging. Tevens heb ik ter kennismaking een leuke actie voor alle inwoners van Hemert in de maand Oktober. Bij bestelling van 1 of ½ liter soep verdubbel ik je bestelling met een soep naar keuze en een soepbroodje.

Hoe bereik je ons?

Hofstraat 38
5317 JN Nederhemert
Sodsbyjames@gmail.com
06-54626918

<https://soepopdestoepby.jamezz.app>

Ook zijn we te vinden op Facebook en Instagram: Soep op de Stoep by James

Hèmerts woordenboek

Aanvulling v.w.b. het Hemerts woordenboek.

In de vorige dorpskrant stond het 'Hemerts woordenboek'. Bladzij na bladzij met Hèmerts erfgoed! Wat een werk om dat allemaal bij elkaar te sprokkelen.

Helaas is toen vergeten om de maker van dit woordenboek te vermelden.

Het Hemerts woordenboek is met veel liefde en ook vast met veel plezier gemaakt door:

Gijs van de Werken.

Waarvoor dank!!

Muziek voor gevangenen

Muziek voor gevangenen

Achtergrond

Mijn naam is Peter Schermers en ik ben 36 jaar oud. Ik ben geboren in Almkerk, heb van kinds af aan altijd in Wijk en Aalburg gewoond en woon nu alweer ruim negen jaar met mijn vrouw in Nederhemert op nummer DRIE. Overdag werk ik als reclameontwerper bij PT-Creations in Wijk en Aalburg en in de avonden run ik mijn bedrijf Live Arts. Met Live Arts ontwerp ik niet alleen reclame zoals logo's en advertenties, maar ook fotorealistische 3D-afbeeldingen en -animaties voor bijvoorbeeld handleidingen.

Naast ontwerpen is muziek maken mijn grootste hobby. Ik ben pas op mijn 17^e begonnen met gitaarles bij mijn moeder, en heb daarna het wat ruigere werk geleerd bij leraar Peer Verhoeven. Ik ben elf jaar muzikaleider geweest in een evangelische gemeente waar ik ook zong, dus heb ik ook zangles genomen. De laatste tijd word ik echter door kerken steeds vaker gevraagd als basgitarist, wat me erg goed bevalt. Een basgitaar klinkt veel lager dan een 'gewone' gitaar, maar heeft daarmee wel een veel voller geluid. Erg tof.

Pensioen

Toen mijn vader jaren geleden met pensioen ging, wilde hij iets goeds gaan doen voor de mensen in de wereld. Na er over nagedacht te hebben besloot hij voor gevangenen een soort 'praatpaal' te willen zijn; iemand die wekelijks een uurtje naar eenzame gevangenen gaat die zelf geen familie of vrienden hebben die hen bezoekt. Via de kerk wist hij in contact te komen met de gevangenis van Tilburg, waar hij na wat contact over en weer als vrijwilliger aan de slag kon. Pa mocht gelukkig bijna iedere week naar dezelfde gevangene, zodat hij daarmee een band kreeg en soms iets kon vertellen over Gods liefde.

Johnny Cash

In mijn jeugd heb ik via mijn moeder en Jan van Steenberg (de vader van Martijn en Roeland) veel 'goeie' muziek mogen ontdekken, zoals Johnny Cash. Waar mijn moeder vooral van zijn vroegere nummers houdt, ben ik juist weg van de christelijke nummers van vlak voor zijn overlijden in 2003. Van het ruige (en uiteindelijk rustige) leven van Johnny Cash is in 2005 de film 'Walk the line' gemaakt. Als muzik liefhebber kreeg ik hierdoor een beter beeld van Johnny Cash en vond ik het prachtig om te zien hoe hij gevangenen even kon verblijden met zijn muziek.

Dus toen mijn vader me vertelde dat hij gevangenen bezocht, moest ik meteen aan Cash denken (ik mag 'Cash' zeggen). Het leek me fantastisch om zelf ook gevangenen blij te mogen maken met iets waar ik altijd vrolijk van word. Na het idee aan mijn ouders verteld te hebben, bleek mijn moeder dezelfde wens te hebben. Toen pa mijn vraag bij zijn contacten in Tilburg neerlegde, bleek dat daar iedere zaterdag kerkdiensten werden gehouden en dat de vaste pianist zojuist wegbezuinigd was. Toevallig. Deze kerkdiensten bleken soms protestants en soms katholiek te zijn, maar we besloten daar niet te moeilijk in te zijn en ons op ons doel te richten: via muziek een lichtje zijn voor de gevangenen. Ma en ik als 'de

muzikanten' en pa als 'de manager' die onder andere het vervoer verzorgde. We mochten al snel langskomen voor een gesprek, en na verschillende controles en overleg mochten we daar maandelijks de kerkdienst komen begeleiden met akoestische gitaar en zang.

Showtime

En daar stonden we dan, in een grote zaal vol stoeltjes met mannen die je achterdochtig aankeken. De meesten zwijgend, met de armen over elkaar. De door de pastor zorgvuldig geprinte liturgieën werden onbekeken onder de stoelen gegooid. Maar ma en ik lieten ons niet van ons stuk brengen en speelden en zongen alsof we dit dagelijks deden.

Na afloop van de dienst was er koffie en zochten we elkaar maar weer op. De pastor was gelukkig erg blij met ons, dus waren we niet helemaal voor niks gekomen. Na de koffie kwamen de bewakers binnen en riepen de groepen een voor een op om weer terug te gaan naar de cel. Ma en ik stemden onze gitaren nog even en toen kwam de volgende groep alweer. En ook bij deze gedetineerden diezelfde ongeïnteresseerde houding.

We hadden inmiddels kennisgemaakt met een andere pastor, die altijd een goede klik had met de mannen. Na verschillende zaterdagen achter de tralies te hebben doorgebracht, merkten we dat er helaas maar weinig verbetering kwam in ons contact met de gevangenen. Er waren wel wat mannen die af en toe een praatje kwamen maken, maar het merendeel bleef stoer. Het kwam misschien ook door de taalbarrière. De gevangenis was namelijk verhuurd aan België en zat vol zuiderburen, maar ook met mensen die daar opgepakt waren en zelf uit een ander land kwamen.

Voetjes

Maar daar wist onze nieuwe pastor wel raad mee: wat nou als we in plaats van Opwekkingsliederen, Sela en Taizé eens wat bekenders zouden spelen? De pastor bleek net als wij ook een fan van Johnny Cash te zijn, dus bij de eerstvolgende dienst sloten we af met een christelijk lied van The Man In Black. En warempel: alle mannen zaten nog steeds stug met hun armen over elkaar, maar bleken hun

voetje niet te stil te kunnen houden. Door de hele zaal zag je meetikkende voeten op de maat van de countrymuziek die we speelden.

Hierdoor begon onze band met de gedetineerden langzaam maar zeker te verbeteren. Voor- en na de diensten werden we inmiddels hartelijk begroet door de mannen die ontdekten dat we dit slechts als vrijwilligers deden. Ze gingen er zelfs naar uitkijken als we weer kwamen. Omdat ik met een paar van hen regelmatig goede gesprekken had, vond ik het eigenlijk jammer als ze weer vrijkwamen en ik ze dus nooit meer zou zien.

Fonetisch

Achter in de zaal zaten een paar groepen mannen die nooit meededen. Ze bleken uit bijvoorbeeld Roemenië en Polen te komen, en doordat ze geen woord Engels spraken bleven ze erg bij hun eigen groepjes plakken. Dit was onze pastor ook al opgevallen, en daarom kwam hij naar ons toe met een nieuw maar gedurfd plan: of we het zagen zitten om een Roemeens lied aan te leren als afsluiter van de volgende kerkdienst. Nou spreken ma en ik wel Brabants, maar ons Roemeens is op z'n zachtst gezegd wat roestig. Daar zouden we een zware dobber aan krijgen.

Toch stemden we in, en na het Roemeense lied een paar keer op YouTube te hebben beluisterd, besloot ik de tekst eens fonetisch op te schrijven. Ik schreef letterlijk op hoe je het Roemeense woord als Nederlander uitspreekt. Toentertijd woonde er een lieve, Roemeense buurvrouw naast ons, dus had ik besloten de stoute schoenen maar eens aan te trekken. Ik heb haar gevraagd of ik mijn eigen, fonetische versie van het lied aan haar mocht voorlezen, zodat ze mijn Roemeense uitspraak kon verbeteren. En dat hielp.

'Jertfa Ta'

Want voor we het wisten waren we weer in de gevangenis en hadden we de dienst er bijna op zitten. Alleen dat nieuwe, Roemeense lied moest nog. Na de aankondiging zetten ma en ik het lied meteen uit volle borst in (want halve bak is voor watjes) en keken we al zingende stiekem in de richting van de Roemenen. Toen ze doorkregen dat we een lied in hun moedertaal zongen, keken ze elkaar met grote ogen aan.

De weggepropte liturgieën werden opeens weer tevoorschijn gehaald en gladgestreken, en met tranen in hun ogen zongen ze het voor hen zo bekende geestelijke lied mee. De pastor had na afloop nog maar amper 'Amen' gezegd of ze haastten zich naar ons toe om ons te bedanken. Ze kenden er de woorden niet voor, maar hun hand op hun hart en de tranen in hun ogen spraken boekdelen.

In de jaren daarna hebben we naast Nederlandse en Engelse liederen ook regelmatig in het Frans, Spaans en zelfs Albanees gezongen.

Afscheid

En na ruim vier jaar met veel plezier voor de mensen in Tilburg te hebben gespeeld, ging de gevangenis onverwachts dicht. We voelden ons best onthand – wat nu? Ma en ik hoefden alleen afscheid te nemen van de gevangenen uit de kerkdiensten, maar pa ook van de mannen die hij wekelijks bezocht. We werden door de pastors uitgenodigd voor een etentje met de andere vrijwilligers, en dat was het dan. We zouden op zoek moeten naar een andere gevangenis.

Pa en ma hadden al snel een plaats gevonden in de kerkdiensten van Vught, maar die diensten waren altijd op zondagochtend. Dan moest ik altijd in onze eigen kerk begeleiden. Ik ben wel een paar keer mee geweest naar Vught, maar we moesten eigenlijk weer iets gemeenschappelijks hebben voor op de zaterdag. Dus werd er na lange omwegen contact gelegd met de vrouwengevangenis in Ter Peel. Daar bleek een pastor te zijn die pa en ma al kenden vanuit Vught, waardoor we na een jaartje stilgezeten te hebben daar gelukkig samen weer aan de slag mochten.

Corona

En zo zijn we inmiddels alweer vanaf 2016 als vrijwilligers aangesloten bij de gevangenis in Ter Peel.

De plaatselijke pastor is altijd erg enthousiast en begroet ons iedere keer zeer hartelijk. Waar de koffie in Tilburg nog door de gevangenen met een 'functie' werd verzorgd, hebben ze in Ter Peel vrijwilligers die dit opvangen, en ook met hen is het altijd een prettig weerzien.

Vanwege het coronavirus hebben we vanaf maart onze taken stil moeten leggen, maar we hopen dit over enige tijd wel weer op te kunnen pakken.

Verdriet

Spelen voor vrouwelijke gedetineerden is wel heel wat anders. Want waar de mannen na een tijdje meestal wel vrij gemoedelijk blijken te zijn, zie je bij de vrouwen vanaf het begin af aan veel meer emotie. Moeders die hun kinderen bijna nooit zien of weten dat hun kind het thuis moeilijk heeft, zitten te huilen bij de liederen die we zingen. Soms hebben we na afloop wat gesprekken, maar de dames blijven wat meer op hun eigen groepjes gericht. Misschien komt het ook doordat ze in hun verleden slechte ervaringen hebben gehad met mannen, wat goed te begrijpen valt. Toch kijken ook zij uit naar onze komst, en hebben ze ons al liefkozend 'The Kelly Family' genoemd toen ze erachter kwamen dat we familie zijn.

Liefde

Natuurlijk horen gevangenen straf te krijgen. Maar dat is niet aan ons. Wij komen daar alleen om Gods liefde te laten zien en hoop te brengen. Het zijn per slot van rekening ook mensen en daarmee onze naasten. En die hebben we lief.

Peter Schermers

Vrolijkheid en bruiloften op Hèmertse schepen

Een bijzondere hobby!

Nieuwe Hèmertsen met een bijzondere hobby

Caroline Vergeer en Henry Knoop

Wie over het Kerkplein loopt, ziet op een gegeven moment een schuur met een buitenren waarin prachtige katten liggen te luieren, Maine Coons om precies te zijn. Deze katten zijn van Caroline Vergeer en Henry Knoop. Zij zijn sinds kort de nieuwe bewoners van Kapelstraat 1.

“Hoe we in Nederhemert terecht zijn gekomen? Nou, eigenlijk toevallig!” vertellen Henry en Caroline. “We woonden hiervoor in Veldhoven. Caroline werkt als Medior Medewerker Magazijn bij Tuin Maximaal in Eindhoven, dus dat was lekker dicht bij huis. Maar Henry werkt als automatiseringsconsultant bij Capgemini en is op het moment als bedrijfsanalist gedetacheerd bij een bank in Diemen, dus die was altijd uren onderweg van en naar zijn werk. Daarom zijn we op zoek gegaan naar een huis ergens tussen ons werk in, zodat met name

Henry niet meer zover hoefde te rijden. We hebben in diverse dorpen gekeken, tot ons oog op dit huis viel. Tijdens de eerste bezichtiging waren we eigenlijk meteen verkocht, ondanks dat de vloeren niet helemaal recht waren. We vonden het huis op een mooie locatie staan, er was genoeg ruimte voor de katten, de trimsalon en een goed kantoor, dus besloten we het te kopen. En met die vloeren is het uiteindelijk ook goed gekomen,” lacht Henry. “Achteraf hadden we eigenlijk niet hoeven te verhuizen. Inmiddels werkt Henry al 5 maanden vanuit huis, vanwege corona, en moet ik voortaan 40 minuten rijden, eigenlijk 10 minuten langer dan ik had gewild,” lacht Caroline.

Maar hoe zit dat nou met die mooie katten achter het huis? “Ik ben opgegroeid op het platteland,” vertelt Caroline. “Ik had altijd wel beesten om me heen, zoals honden, geiten en katten. De liefde voor dieren zat er daardoor al vroeg in. Zo’n 12 of 13 jaar geleden hadden vrienden een Main Coon en dat vond ik prachtige beesten. De Main Coon is de labrador onder de katten, heel vriendelijk en sociaal. Het is een ras dat graag binnen is. Als ze per

ongeluk eens buiten komen, blijven ze heel erg in de buurt. Maar omdat ze zo sociaal zijn lopen ze zo met iedereen weg, dus als iemand een Main Coon koopt, adviseer ik altijd om ze niet los buiten te laten lopen. Als Main Coons een buitenren hebben, blijven ze rustig in de regen en sneeuw zitten. Dit is inherent aan het ras. Een plantenspuit heeft dus ook geen zin om ze iets af te leren. Raskatten zijn gewoon niet te vergelijken met de gewone huis-, tuin- en keukenkat."

Door die Main Coon van mijn vrienden, besloot ik om met dit ras te gaan fokken. Ik doe dit inmiddels zo'n 12 jaar en het gaat goed. Helaas is het een hobby waar ik niet mijn beroep van kan maken. De opbrengst van de katten wegen niet op tegen de kosten die er zijn voor de dierenarts, voer en de verzorging. Om er mijn beroep van te kunnen maken, zou ik heel veel katten moeten hebben om mee te fokken. Dat vind ik een beetje teveel van het goede. Daarom houd ik het bij een hobby.

Mijn Main Coons hebben allemaal een stamboom. Ik heb mijn naamsbekendheid opgebouwd via facebook (Caroline Vergeer), mijn website (www.bloomingcoons.nl) en door het showen. Ik heb in eerste instantie met

polydactyle katten naamsbekendheid gekregen, maar door het experimenteren met oogkleuren, sta ik daar nu inmiddels ook om bekend. Hierdoor gaan mijn katten bijna de hele wereld over: o.a. Rusland, Frankrijk, Spanje, Duitsland, Italië en Engeland.

Wij zijn niet de enige fokkers van Main Coons, maar we zijn wel als één van de weinige gespecialiseerd in blauwe ogen, odd eyes (één blauw en één oranje/geel/groen/bruin oog) en polydactyl (een kat heeft dan extra bijklauwtjes/tenen aan de voorpoten en/of achterpoten, waardoor de "wand" een echte grijphand wordt).

Met name de blauwe ogen zijn bijzonder. Ik ben nu 5 jaar bezig om deze kleur te fokken. Er komen vaak gerichte vragen van mensen die deze katten willen hebben. Ik heb inmiddels veel ervaring met fokken opgedaan. Er is weinig kennis over het fokken van Main Coons met odd en blue eyes, maar door veel lezen en het zelf ontdekken, heb ik zelf de kennis en ervaring opgedaan. Dat zelf ontdekken, heb ik gedaan door verschillende combinaties van katten te maken. Fokken is niets meer dan bewust een kater bij een poes zetten, zodat je bewuste combinaties kunt maken. Zo combineer ik bijvoorbeeld katten met odd eyes met een kater met blauwe ogen of een kater met gewone ogen, maar een drager. Hoe het ook uitvalt, het blijven prachtige Main Coons met hun geweldige karakter en schoonheid, dus ik loop weinig risico en kan alles uitproberen.

Een gekleurde kat met blauwe ogen of odd eyes zie je niet zoveel, meestal zijn ze geheel wit. Ik kan een bladzijde vol schrijven over de kleurengenetica bij de kat. Als je er echt interesse in hebt kom dan gerust eens kijken dan leg ik het je precies uit. Een weetje: Een

poes kan meerdere kleuren hebben, bijvoorbeeld crème met blauw of rood en zwart, maar een kater heeft altijd maar 1 kleur: rood of crème of zwart of blauw, in de variatie effen of gestreept. Maar je hebt natuurlijk altijd de uitzondering op de regel: wij hebben een kater

met verschillende kleuren, een TortieTom. Dat is echt heel bijzonder. Als officiële fokker mag je om de 8 maanden fokken, dus zo'n 3 keer in 2 jaar tijd. Zo wordt broodfok voorkomen. Zelf laat ik mijn poezen maar om de 12 maanden een nestje krijgen zodat ze voldoende rust krijgen en goed kunnen herstellen."

Deze zomer hebben ze het druk met de katten. "Ja, we hebben eigenlijk meer kittens dan verwacht: De poezen kregen meer kittens dan gebruikelijk en daarnaast hebben we ook twee 'Oops-nestjes', dus ongepland. Gelukkig van 1 kater, dus we weten wel wie hun vader is. Alle kittens krijgen altijd per nest een naam. Ik voer de naam Bloomingcoons, dus mijn kittens krijgen de naam Bloomingcoons, met daarachter de naam. Ik hou het alfabet aan met namen of een thema. Ik ben nu bij de K.

De kittens blijven normaal gesproken 16 weken bij ons en dan vliegen ze uit. Nu zijn ze 16 weken of ouder. Dit komt door alle hectiek rondom de verhuizing. Het komt regelmatig voor dat de kittens al met 2-3 weken worden verkocht, ook al mogen ze dan nog niet mee, maar door de verhuizing is dit allemaal op een laag pitje komen te staan en ben ik twee weken geleden pas begonnen met adverteren."

Het fokken is dan weliswaar een hobby, maar Caroline is ook bedrijfsmatig bezig met katten want ze heeft een trimsalon speciaal voor katten (www.just4cats.nl). "Ik trim alle rassen: ook de Europese korthaar. Ik trim katten op

locatie, maar het liefst trim ik ze bij mij thuis. Een hond kun je bij het trimmen vastzetten, maar een kat heb je los. Dat is niet altijd even makkelijk." "Je kunt dan ook het beste beginnen met het knippen van de nagels," voegt Henry er lachend aan toe. Omdat ze los zijn, is het zaak dat de kat snel getrimd wordt. "Als ze onaardig zijn, pak ik ze bij hun nekvel. Wassen adviseer ik niet bij alle katten te doen, tenzij ze het gewend zijn, want zoals bekend houden katten in het algemeen niet van water," vertelt Caroline. Maar soms wordt er een uitzondering gemaakt: "Zo heb ik wel eens een witte oudere Europese Korthaar gehad. Dat arme beestje kon zichzelf niet schoonmaken op zijn rug, dus die moest wel gewassen worden. Die heb ik dan ook verschillende keren behandeld. Dit ging ontzettend goed."

Al met al hebben Caroline en Henry hun handen vol aan het verzorgen van de Main Coons. De kittens lopen in een gedeelte van het huis en de fokpoezen en katers zitten gescheiden van elkaar in een binnen- en buitenren achter in het huis. Het verzorgen van de Main Coons kost een flinke hoeveelheid tijd. Maar dat vinden ze niet erg: daar is het tenslotte een hobby voor.

Jenny van den Broek

De Waag van Nederhemert

De Waag van Nederhemert.

Dit verhaal gaat over het huis aan De Hophoven 5, waar de brede trap tegenaan ligt waarlangs vroeger de lijkkasten werden vervoerd.

Dit huis werd in de 18^e eeuw bewoond door de familie van Leeuwen, dat waren belangrijke boeren. Het is een huis met een rijke geschiedenis. De cijfers 1648 heeft Jan Pieter Vos nog gemaakt. Vandaag wil ik iets vertellen over De WAAG.

In de waag werd gewogen, dat was nodig omdat per gewicht belasting betaald moest worden bij de verkoop, net zoals wij dat nu nog doen met de btw. Alleen wordt de btw berekend naar de prijs bij verkoop. Toen was de accijns per gewicht.

Schippers uit Nederhemert, die de koopwaar zoals hop en groente, maar ook hooi en boter, naar Middelburg of Den Haag brachten, moesten daar hun lading laten wegen, maar soms ook halverwege in Dordrecht. Otto Frederik van Lynden, de heer van Hemert in die tijd, zocht steeds naar nieuwe manieren om geld te verdienen voor de bewoners van Nederhemert en hem zelf. Zo bedacht hij dat het goed zou zijn, als in Nederhemert zelf de goederen gewogen zouden kunnen worden. Als die waagbriefjes in andere plaatsen geldigheid zouden hebben, zouden de schippers zonder oponthoud hun lading kunnen verhandelen. En Nederhemert zou verdienen aan het wegen. Wat was daarvoor nodig? Cornelis van

Ommeren vertelt daarover in zijn brieven aan Otto Frederik van Lynden, beginnend in januari 1769. Allereerst moest er een reglement zijn. Van Ommeren verzamelde reglementen uit Zaltbommel en Den Bosch en van Lynden nog een paar uit de Betuwe. Na vergelijking zou een eigen Nederhemerts exemplaar gemaakt worden. Dan een plaats: in Noord was het huis van Gijsbert van Leeuwen geschikt, er was daar ook een herberg. Gijsbert van Leeuwen en zijn vrouw moesten dan een eed afleggen volgens het reglement.

Dan een balans: er zou een grote en een kleine komen, allebei met schalen, touwen en gewichten. Er werd een boodschappenlijstje gemaakt in de brief van 26 juni 1769:

een houten balans met schalen:

- 8 gulden

een kleinere:

- 6 gulden

grote en kleine gewichten:

- 22 gulden en 10 stuivers

2 kisten voor de gewichten:

- 5 gulden

Samen: 51 gulden en 10 stuivers

De gewichten moesten in Bommel geijkt worden. De houten balansen konden wel in Hemert zelf gemaakt worden. Maar waagbriefjes was een ander probleem. In Holland waren die niet te krijgen, daar moesten de briefjes meteen afgegeven worden bij het betalen van de belasting. In Bommel werden

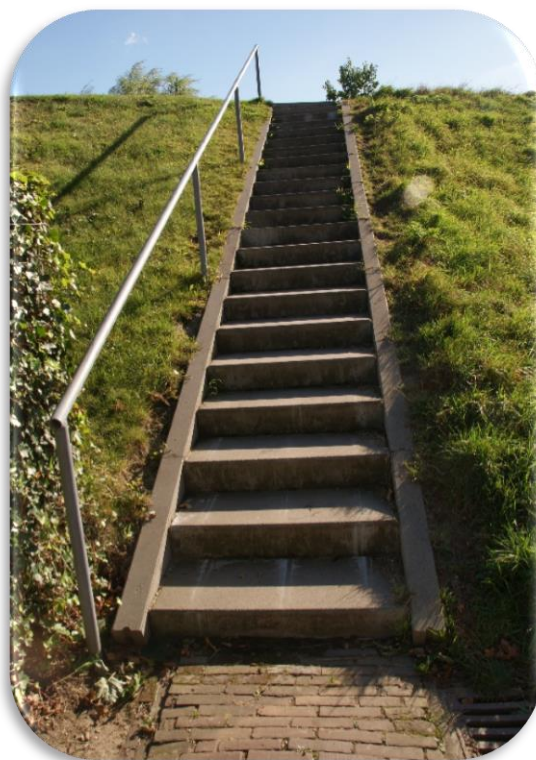
de briefjes door de waagmeester zelf geschreven. Tenslotte had Van Ommeren een voorbeeld gemaakt, zo zouden ze gedrukt kunnen worden met het wapen van Nederhemert er op.

In november 1769 kon de waag beginnen. De boeren moesten 4 stuivers (20 cent) betalen per weegbeurt en na een maand was er al 10 gulden opgehaald, dat betekende dat er 50 keer gewogen was. Van de opbrengst was de helft voor Gijsbert van Leeuwen en de andere helft voor Van Lynden. Het meest werd er hop uit Ammerzoden en Well gewogen. Hop werd gebruikt bij de bierbrouwerijen.

De waagbriefjes waren een succes, ze werden overal gerespecteerd, ook in Rotterdam hoefde de lading niet opnieuw gewogen te worden. In de eerste lentemaanden was er weinig te doen, maar later werd het weer druk, zodat men er in Ammerzoden en Well over dacht om een eigen waag te maken. In heel 1770 werd 70 gulden opgehaald en het jaar daarop durfde Gijsbert van Leeuwen het wel aan om de waag voor 12 jaar te pachten op basis van de gedeelde opbrengst. Het jaar daarop, in 1771 werd afgesproken dat de helft van de inkomsten voortaan voor het dorp zouden zijn. In ruil daarvoor zou het dorp de balansen betalen en daarnaast aan Van Lynden en nog eenmaal zes en een halve gulden.

Helaas was het jaar daarop ongunstig voor de waag door een slechte hop-oogst. Ook erwten en bonenwaren er maar weinig, maar voor fruit en aardappelen was het weer een goed jaar. 1772 was een goed jaar, mede door het vele hooi, uiteindelijk werd er 100 gulden gebeurd, 50 voor Van Leeuwen en 50 voor het dorp. Daarvan kwam het meeste, drie kwart, van buiten het dorp.

Ondanks problemen van buiten – de Staten-Generaal wilden zelf een landelijke verordening

maken (waar heb ik dat meer gehoord?) -, bracht de waag in 1780 zelfs 150 gulden op. Van Ommeren schreef opgewekt: *'75 gulden voor het dorp en het is gevonden geld!'* Daarmee bedoelde hij dat het dorp er niets voor hoefde te doen. Het jaar daarop werd er zelfs 268 gulden verdiend, ondanks weinig opbrengst voor tabak. Er werd zelfs een extra grote ingang aan de achterkant bij de stal van Van Leeuwen gemaakt.

Maar in Well zagen ze dat ook. Willem Rooijens, de herbergier aldaar, schafte in 1780 ook een schaal en gewichten aan. Hij liet de boeren drie stuivers voor een weegbeurt betalen, dat was een stuiver minder dan in Hemert en dus geduchte concurrentie.

De jaren daarop schommelde de verdienste, afhankelijk van de oogsten. Na 1788 hebben we geen gegevens meer, maar we weten in Well de herberg nog heel lang *'De Hopwaag'* heeft geheten.

Zoals we al eens eerder vertelden, kun je nog goed aan dit huis zien hoe het vroeger was ingedeeld: aan de voorkant (naar de dijk) de deur in het midden naar de gelagkamer en de opkamer boven de kelder. Aan de kant van de Hophoven, naast het huis van Leny en Jan Pieter Vos is een stuk van het huis afgebroken om de brede baar trap te kunnen maken.

Trees Blom

Nieuwe bewoners in Nederhemert

Vanaf februari dit jaar zijn wij de nieuwe bewoners van de Ormelingsstraat 12. Volgens vele mensen de gezelligste straat van Nederhemert!

Wij, afkomstig uit het buitengebied van Zuilichem waar we 23 jaar hebben gewoond, waren niet echt bekend met het dorpse leven, maar dat veranderde snel. De eerste dorpse gewoontes dienden zich vrijwel meteen aan. Van gezellige praatjes in de voortuin tot het aanbieden van hulp als weer de zoveelste doos met spullen arriveerde. Wat een fijne verwelkoming was dit!

Nog maar koud de verhuizing achter de rug en de lockdown diende zich aan. Een periode waar niemand op zat te wachten, maar wat wij zeker niet konden gebruiken. Thuiswerken en blijven werd de modes. Maar hoe doe je dat zonder internet en een lekkere bank om op te zitten? Ook hier werd meteen duidelijk hoe behulpzaam de burens zijn. In zo'n situatie besef je pas hoe bijzonder zoiets "normaals" is!

Nu zijn we een paar maanden verder en kunnen we zeggen dat wij geen betere keuze hadden kunnen maken dan hier te komen wonen. Het is inderdaad een zeer gezellige buurt! De meesten in het dorp hebben ons al gesignaleerd, gesproken of voorbij zien komen.

Voor diegene die nog niet weten wie we zijn, zullen we onszelf even voorstellen.

Wij zijn Betsie (56, moeder) en Henriëtte (30, dochter) en wonen samen met onze 16 jaar oude kat Banjer. Betsie werkt met veel plezier bij La Place vestiging De Efteling.

Naast werken is klussen op dit moment wat haar bezighoudt. Maar tuinieren, lezen en fietsen zijn zeker hobby's die in de toekomst weer worden opgepakt. Henriëtte werkt 4 dagen als projectondersteuner vastgoed bij een woningcorporatie in Hardinxveld-Giessendam en Meerkerk.

Daarnaast is ze nog 1 dag in De Efteling te vinden als junior gastvrouw hoofd-entree en gastenservice. Als er tijd overblijft dan

staan fotografie en creativiteit zoals kaarten maken, handleteren, puzzelen en diamondpainting boven aan het lijstje.

De vraag die in de brievenbus lag was of we een stukje wilde schrijven voor de dorpskrant. Niet wetende waar te beginnen is het al met al nog een heel stuk geworden.

Nu weten jullie wie we zijn en wie er altijd op de uitkijk zit :p

Getrouwd!

Willem
Bernouw
&
Christel
Oudshoorn

Henk Hak
&
Judith
van Ritten

Getrouwd!

Marlies
van Aalst
&
Ton
Verbeek

John
Hovestadt
&
Hanneke
Klop

Getrouwd!

Chris
van Aalst
&
Margreet
Pippel

BEN JE NET GETROUWD
EN WOON JE IN NEDERHEMERT?
DAN IS DIT PLEKJE IN DE DORPSKRANT
MISSCHIEN VOOR JOU!
MELD JE BIJ ÉÉN VAN DE REDACTIELEDEN.
WEET JE NIET WIE WE ZIJN?
VRAAG HET JE BUREN.
ER IS ALTIJD WEL IEMAND
DIE WEET WIE WIJ ZIJN.

De vrouw met de hond

De vrouw met de hond

Mijn hond en ik wandelen graag, buiten de bebouwde kom, in de vrije natuur. Daar heeft de hond de mogelijkheid om te poepen. Daarom laat ik haar vaak uit in de polder.

Maar soms wandel ik ook wel eens graag door ons dorp. Ons kinderrijk dorp. Als ik daar doorheen wandel en alle schoolgaande kinderen zijn op school, dan is het muisstil. Ons dorp heeft een charme door de talrijke kinderen. Hun aantrekkelijkheid, of die nu lieflijk is of niet, karakteriseren ons dorp. Denk de kinderen eens weg, en we houden niet veel over. De kinderen zijn hier in dit geval "de kers op de taart."

Kinderen die in ons dorp wonen hebben mijns inziens ook meer voorrechten als kinderen die elders wonen. Hier kan er vrij buiten gespeeld worden. Hier is er altijd wel iemand in de straat waar je mee kunt spelen. Hier weet bijna iedereen van wie welk kind is en waar het thuis hoort. Hier word je ook enigszins opgevoed door het dorp.

En zo liep ik eens op een stille woensdagmorgen langs de enige sloot die De Ormelingsdijk is. Alle kinderen waren op school. Mijn hond

en ik stonden stil te kijken naar een vlot, gemaakt van piepschuim en stokken.

Stokken met aan een kant zo'n twintig centimeter feloranje gekleurd. Die stokken stonden ergens uiterst nauwkeurig in het gras geplaatst. Maar die lieve kinderen wisten natuurlijk niet waar die voor bedoeld waren. De keren daarna toen ik het vlotje passeerde krioelde het rondom de sloot van kinderen. Uren na schooltijd. Dagen. Natte en droge kinderen. En op het vlotje voeren Ruben en Benjamin.

En zo ging ik eens zonder hond maar met m'n kleindochter, die vrij had van school, naar ons speeltuintje. We waren de enige aanwezige. De kleine meid vond het leuk en speelde naar hartenlust. We zagen niet alleen de speeltoestellen maar ook vijftien sokken, drie

jassen, vijf haarspeldjes, een haarband, her en der verspreid liggen. Achtergelaten in het spel. Dat kun je hier in ons dorp rustig laten liggen en een paar dagen later weer ophalen. Voor kindersokken hoeft u niet direct naar t'Kloske. U kunt ook eerst even door het zand harken want die vijftien sokken lagen in het zicht. Onder het zand ongetwijfeld meerdere. Hetzelfde geldt ook voor haarspeldjes. Ik vind het fantastisch dat dit hier kan. Wat ben je dan bevoorrecht dat je als kind niet op je hoede hoeft te zijn dat je jas eventueel gestolen kan worden. Daar wordt niet eens aan gedacht!

De keren daarna toen ik het speeltuintje passeerde, samen met hond, krioelde het van de kinderen. Uren na schooltijd. Dagen. Grote en kleine kinderen. Ik hoorde dat Boaz naar Naomi riep. En toen ik richting huis wandelde zag ik David samen met zijn overbuurmeisje Abigaïl samen op de stoep spelen.

En zo liepen mijn hond en ik eens door de polder en zag ik dat er ergens in de bosschages was gelopen. Het was dat mijn hond er snuffelde anders was ik er zo voorbijgegaan. Er was ruimte gemaakt. Nieuwsgierig volgde ik de dagen daarna wat er zoal in de bosjes zou gaan gebeuren. Je weet maar nooit. Wat dagen daarna was het overduidelijk....hier zijn kinderen een hut aan het fantaseren en bouwen. Ik vind het een leuke hut. Inclusief een 'nooduitgang'. Slim. Soms bekruipt mij een

sterk verlangen om heel ...heel even midden in de hut stil te gaan staan. En dan zomaar fantaseren dat de hut van de neven Lukas en Levi is. Dat zij samen hier op deze plek plannen smeden. Maar uit respect voor de bouwers toch maar niet gedaan.

Wat ben je dan als kind rijk en bevoorrecht dat je ongestoord in de vrije natuur een hut kan en mag maken!

De keer daarna toen ik de hut passeerde zag ik een bord boven de ingang getimmerd met daarop 'hotel.'

Terecht! Voor deze kinderen is het een hotel. Een hotel zonder sterren maar van onschatbare waarde!

Beste dorpsbewoners, ziet u hoe kostbaar onze dorpskinderen zijn? Ziet u in hun spel de ongekunsteldheid?

En u merkt vast en zeker nog wel iets op....

Het leven in Zuid-Afrika

Het leven in Zuid-Afrika geschreven door de ogen van een kind.

School

Als 6-jarige ging je voor het eerst naar de basisschool en kwam je terecht in Graad 1, het jaar wat daarop volgde was Graad 2 en dan ging je naar Standaard 1, 2, 3, 4 en als laatste ging je naar Standaard 5. Daarna ging je naar de Hoërskool (middelbare school). Deze duurde nog 5 jaar.

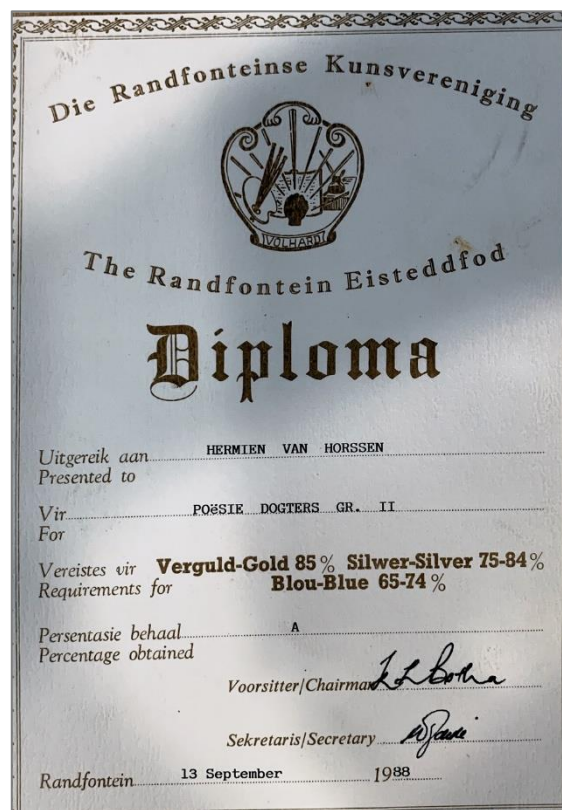

Elke morgen om 6:45 stonden we klaar bij de busstop, in onze schooluniform, haren netjes vast en gepoetste schoenen, om zo opgehaald te worden door de schoolbus. De school begon om 7:30 tot 13:30. De bel ging en iedereen ging in zijn eigen klassenrij staan. Daar werden dan regelmatig controles uitgevoerd. Discipline stond hoog in het vaandel, zoals in het vorige stuk beschreven stond. Elke maandag kwam heel de school bij elkaar om samen te beginnen. De vlag werd gehesen, er werd uit de Bijbel gelezen, gebeden en de nodige mededelingen werden gedaan en als laatste zongen we het schoollied (elke school had zijn eigen schoollied

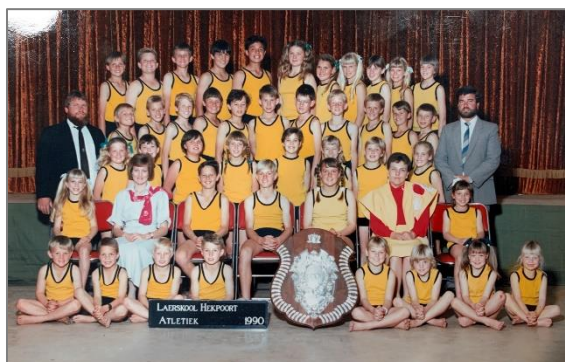
en een wapen (logo)). Iedereen ging daarna weer naar zijn eigen klas en begonnen we met de lessen. De lessen bestonden uit standaardvakken, zoals Afrikaans, Wiskunde, Engels etc.

Het voordragen van gedichten (Poëzie) leerden we ook op school. Hiervoor werden wedstrijden met andere scholen georganiseerd. Dat ging ons als zusjes best goed af en er kwam regelmatig een Goud, Zilver of Bronzen Diploma mee naar huis.

Je kreeg regelmatig huiswerk mee en als je deze dan niet af had dan kreeg je een pakslaag met een pollepel op je hand. Dit gebeurde ook als je bijvoorbeeld niet netjes had geschreven, niet goed geleerd had of je tafels niet kende. Als je van tevoren wist dat je een pakslaag kreeg, dan ging je je handen vast warm wrijven, zodat het niet zo zeer deed. Het gebeurde ook weleens dat er jongens zo stout waren dat ze een pakslaag kregen op hun billen. Dan deden ze kranten in hun onderbroek.

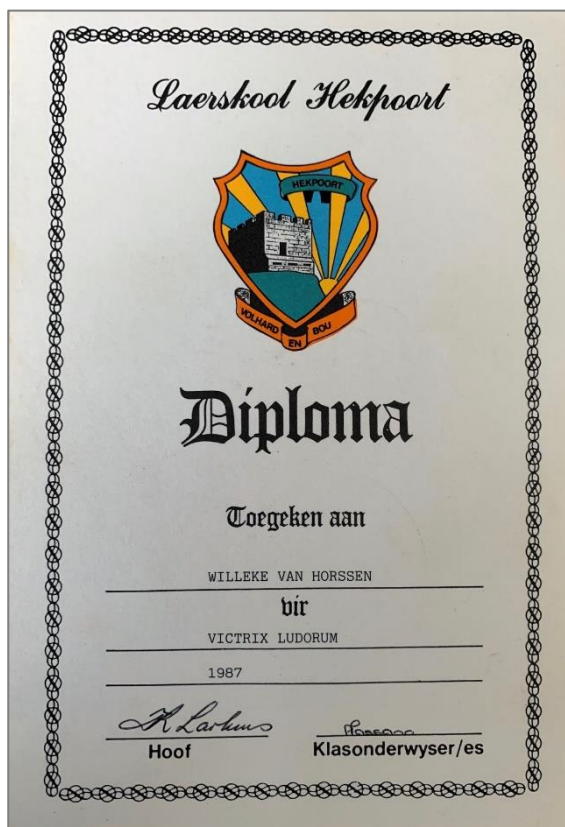

Het is ook weleens gebeurd dat ze dan een onderbroek van een binnenband hadden gemaakt, allemaal om de pijn te verzachten. Het hoorde er allemaal bij. Je wist dat je fout zat dus je accepteerde dat je een pakslaag kreeg.

Atletiek

Atletiek (sport) was een must voor elke school in Zuid-Afrika en ook werden er tegen andere scholen wedstrijden georganiseerd. We deden ook fanatiek mee aan de atletieksporten zoals; netbal (korfbal), hoogspringen, verspringen, gewigstoten (kogelstoten), hardlopen, aflos (estafette) en hekkies (horden lopen). Er zijn vele eerste, tweede en derde plaatsen behaald door ons. Willeke heeft zelfs de titel: Beste Atleet van het jaar gehaald.

Het weer

De laatste jaren is het weerbeeld in Nederland veranderd. Deze veranderingen zijn voor ons niet onbekend, want in Zuid-Afrika ging een flinke regenbui gepaard met heftig onweer en regelmatig hagel. Het onweren en bliksemlichten gingen soms door merg en been, zo hard ging het tekeer. 's Nachts kropen we dicht tegen elkaar aan omdat we zo bang waren. Vaak gingen zulke buien ook gepaard met stroomuitval en, wetende dat het echt aardedonker is daar, je zag dan geen hand voor je ogen. Dan kwamen de kaarsen op tafel om zo toch wat te kunnen zien. Stroomkabels en telefoonlijnen waren bovengronds. Deze hingen in de lucht aan houten palen. Daardoor ging het vaak mis door blikseminslag. Onze vader is wel eens van zijn kruik af geslagen (bewusteloos) doordat hij aan de telefoon zat tijdens een blikseminslag op de telefoonlijn (onze huis was niet geaard). Tijdens zo'n onweersbui mochten we absoluut niet telefoneren (alleen bij nood), niet in bad, niet bij het raam staan en ook niet onder een boom gaan staan. Dat is ons als kind zo vaak verteld, dat we het nog steeds doorgeven aan onze kinderen. Als er veel hagel viel tijdens zo'n bui, stonden onze ouders op veilige afstand te kijken voor het raam. Wij als kinderen merkten dan de spanning om het gewas dat op het land stond. Water was ook vaak een probleem, de droogte in Zuid-Afrika was vaak ook een zorg voor onze ouders. Wij

als kinderen voelden de zorgen, maar beseften niet half hoe erg het was. We hebben een periode van 7 jaar droogte gehad (1983-1990) en dat wil je echt niet nog een keer mee maken.

Communicatie:

Wij hadden een draaitelefoon. We hadden een gedeelde telefoonlijn waar we met een aantal andere bewoners samen gebruik van maakten. We hadden allemaal ons eigen 'Telefoonring', zo kon je horen of het telefoontje voor jou was. De buurvrouw af luisteren kon gewoon, was natuurlijk niet de bedoeling. Als we iemand wilden bellen, nam je de telefoon op en vroeg 3 keer: bezig, bezig, bezig (bezet, bezet, bezet). Dan moest je aan een slinger langs de telefoon draaien en dan kreeg je de centrale en kon je het nummer doorgegeven dat je wilde bellen en dan werd je doorverbonden.

Eten:

Het eten in Zuid- Afrika was ontzettend lekker. Onze ouders teelden zelf groenten en fruit en onze moeder kan heerlijk gerechten maken. Ze kookte vaak Hollands, maar hoe langer we er woonden kwam er toch een vleugje Afrikaans door heen. Suikermais eten vanaf de kolf met een klein beetje zout, heerlijk! Pampoen, de groene en witte pampoen aten we als groenten tijdens warme eten. Lemoenpampoentje (soort kleine pampoen) aten we met boter, suiker en kaneel. Onze moeder moest letterlijk de pan bewaken, want we waren er allemaal dol op. Andijvie, witlof, boerenkool, zurenkool en snacks bij de friet kende we niet in Zuid-Afrika. Fruit was er te kies en keur. We hadden in onze tuin onder andere moerbeibomen, zowel de paarse als witte, granaatappelboom, vijgenbomen. Moepels en stamvruchten werden geplukt in de bergen. Door de jaren heen teelden onze ouders vele soorten groenten en fruit, o.a. sla, uien, boontjes, kool,

wortels en hadden ze verschillende boomgaarden van persik bomen (perziken), naartjie bomen (mandarijn), lemoen bomen (sinaasappels).

Waatlemoenen (watermeloenen) werden op het land geteeld. Dat was echt smullen. Hier hebben we een aantal vruchten en de Afrikaanse benamingen:

Druwe – Druiven

Lemoen – Sinaasappel

Perske - Perzik

Piesang – Banaan

Nartjie – Mandarijn

Kaalgatperske –

Nectarine

Pijnappel – Ananas

Appelkoos – Abrikoos

Spanspek – Meloen

Waatlemoen –

Watermeloen

Suurlemoen – Citroen

Bij alle verjaardagen

hebben we altijd een melktert. Als kind was het ook ons favoriet en inmiddels is het ook de favoriet van onze kinderen. Vetkoek (soort oliebol) met maaltvleis (gehakt) en koeksisters maken we ook nog steeds. Iedere keer bij het proeven van deze gerechten brengt het ons terug naar onze kindertijd. We gingen naar een Nederlandse kerk in Pretoria. Met alle feestdagen gingen wij ook naar de kerk. In Nederland heb je zoveel verschillende feestdagen met bijbehorende gerechten. Denk aan o.a. paaseitjes en paasbrood met Pasen, oranje tompoezen met Koningsdag, speculaas, taaitaai en chocoladeletters met Sinterklaas, kerststol met Kerst en oliebolletjes met Oudjaarsdag. Wij kenden al deze lekkernij niet. Onze moeder bakte vaak in de zomer oliebolletjes dan was het Kerst bij ons, die waren heerlijk. Bedenk maar eens als je hier in Nederland oliebolletjes ging bakken midden in de zomer.

Recept Melktert:

1 pakje kruimelbodem

3 eieren

3 eetlepels Maizena

1,5 eetlepel bloem

1 kopje suiker 1 eetlepel custard

1 theelepel Vanille Extract

Snufje zout

4,5 kopjes melk

3 eetlepels boter

- de kruimelbodem, kun je bereiden volgens Nederlandse wijze.
- de eieren, suiker, maïzena, bloem, vanille extract en het snuffje zout bij elkaar, daarna goed mengen tot een mooi luchtig beslag.
- doe dan de melk en boter in een pan en bring het al roerend aan de kook. Zodra het kookt even van het fornuis af halen en gelijk roerend het beslag toevoegen en dan al roerend op half pits weer op het fornuis zachtjes aan de kook brengen
- 2 minuten laten pruttelen en blijven roeren anders gaat het klonten
- in de springvorm gieten over de kruimelbodem
- de taart gelijk ruim bestrooien met kaneel.
- Even af laten koelen en dan minimaal 4 uur in de koelkast

Geniet dit!!!!

Wij denken vaak met veel mooie herinneringen terug aan Zuid-Afrika. Inmiddels zijn we allemaal volwassen en nu pas beseffen we hoe zwaar onze ouders het regelmatig hebben gehad. Wat wij zo knap vinden is dat wij als meiden daar eigenlijk weinig tot niets van mee hebben gekregen.

Groetjies die drie sussies
Willeke, Clazina en Hermina

Skoollied:

Hier tussen die bome omring deur waterstrome
Staan ons skool gebou op rots
dit is ons skool ons trots

Karakter sterk en trou word hier vir ons land gebou.
Hekpoort getrou aan jou wil ons volhard en bou
Hekpoort getrou aan jou wil ons volhard en bou.

Ons wil deur ons handel ons lewe en ons wandel
Steeds elke dag bly streef ons wense uit te leef,
Karakter sterk en trou word hier vir ons land gebou.
Hekpoort getrou aan jou wil ons volhard en bou.
Hekpoort getrou aan jou wil ons volhard en bou.

Die skoolied is geskryf deur een van ons oud onderwyseresse, Marie Strydom, wat tans nog woonagtig is in die skool se omgewing.

ALGEMENE WAARNEMING	KOMMENTAAR EERSTE TERMYN	KOMMENTAAR TWEDE TERMYN	KOMMENTAAR DERDE TERMYN
selfvertroue en selfstandigheid	Goed	baie goed	Werk mooi selfstandig
samewerking met onderwyseres	Goed	Goed	Goed
klasmaats	Goed	Goed	Goed
verantwoordelikheid	Goed	Dit kan verbeter	voer opdragte uit
landag/Konsentrasie	Redelik	Mooi verbeter	Goeie oordeel
aakvoltooiing	Goed	Goed - ywerig	Tempo goed
KULTURELE VORMING			
tyebelondrig	Nesom goeie deel	Stel belang	is Mooi gesindheid
omgewingsleer	Stel belang	Nesom deel	Put gerus daaruit
lunsopvoeding			Geniet dit
klasmusiek			
iggaamlike opvoeding	Goed		
SKOLASTIESE VORDERING	Kode	Kode	Kode
AFRIKAANS			
Kommunikasie: Mondeling	2	2	2
Skriflik	2 Kan in 2 woord	2 Mooi	2
Lees	2	2	2
WISKUNDE	2	3	3
ENGELS	3	3	3
SKRIF	3 Kan verbeter	2 Mooi	3
SKOOLBESOEK: Dae afwesig			
ALGEMENE OPMERKINGS	Hermina kan beter voor	Hermina lewer goeie werk	Goeie werk
KODE VIR SKOLASTIESE VORDERING			Word bevorder na skool
Uitstekend	1	Klasonderwyseres: Hucberg	Klasonderwyseres: Hucberg
Goed	2	Hoof: H. Larkins	Hoof: H. Larkins
Bevredigend	3	Ouer: J. Larkins	Ouer: J. Larkins
Onbevredigend	4		
Swak	5	Volgende termyn begin: 19 April	Volgende termyn begin: 2 Aug
			Volgende termyn begin: 11 Jun '09

Namen op huizen

Gerrit van Genderen, een markant figuur in Nederhemert BANJA LUKA

Namen op huizen of schuren daar zijn wij als redactie naar op zoek. Van de meeste namen die er op staan daar hebben wij al een artikel en foto van gemaakt, maar de naam Banja Luka op de schuur bij Gerrit van Genderen daar hebben wij nog niets over geschreven.

Ik ging op bezoek bij Gerrit en die weet altijd veel te vertellen, dus eerst in de keuken maar eens luisteren naar zijn verhalen.

Op 5 januari volgend jaar hoopt Gerrit 80 jaar te worden. Hij woont al 26 jaar alleen, want in 1994 is zijn moeder Dir overleden. Gerrit vertelt dat zijn schoonzuster Drika samen met haar dochter Dicky de boel om de zes weken goed schoon komt maken. "Maar elke week, soms wel drie keer in de week, maakt Drika de boel bezemschoon", zegt Gerrit. Drika heeft al die jaren voor Gerrit eten gekookt, al 34 jaar, ook toen zijn moeder Dir nog leefde. Gerrit gaat, sinds Jan de echtgenoot van Drika overleden is, het eten elke dag halen bij zijn schoonzuster op de Nederhemertsekade. Daarvoor kwam zijn schoonzuster het eten altijd brengen. Op zaterdag neemt Gerrit het eten mee voor de zondag. Gerrit is blij dat zijn schoonzuster

zoveel voor hem doet, want niet alleen eten koken en de boel schoonhouden, nee zelfs winkelen voor hem en stofzuigen. En toen ik daar was om dit artikel te laten lezen op maandagmorgen, was Drika druk bezig met stoffen in de kamer.

Je zag Gerrit met zijn oranje hesje veel fietsen in en buiten ons dorp. Hij ging naar vrienden en bezocht nog wel eens een kerkdienst hier en daar. Maar door de coronatijd is dat veel minder geworden. "Ik ga nergens meer op bezoek in deze tijd en kerkdiensten beluister ik via een scanner thuis. Ik luister naar diensten van o.a. de Herstelde Hervormde gemeentes, PKN of Gereformeerde gemeente. En dat is fijn, want met een scanner kun je alles opzoeken om te luisteren. Sinds de coronatijd heb ik mijn zwart pak niet meer aan gehad, want ik ben niet meer naar de kerk geweest. Ik val ook onder de kwetsbare groep mensen en dan moet je extra uitkijken.

Maar het coronavirus is bijna niet bij te benen en is bijna niet te voorkomen en daar maakt Gerrit zich wel zorgen om. "Ik probeer voor twaalf uur 's avonds op bed te liggen, maar ik kom er pas om half tien in de ochtend uit en dat bevalt mij goed," vertelt hij.

Maar ik kwam voor de naam op de schuur tegenover het bedrijf van Hobo. Hoe komt die naam op de schuur en wat betekend die naam? Gerrit wist te vertellen dat het naambord Banja Luka jaren geleden op de schuur geplaatst is, waarschijnlijk door een medewerker van

Hobo Bouwbedrijf maar zeker weten deed hij dat niet. Willemien Hobo, die vele jaren tegenover Gerrit heeft gewoond, kan er iets meer van vertellen. Volgens haar zijn er twee verhalen in omloop. Gerrit wordt in de volksmond ook wel eens Lucas genoemd maar waar die naam vandaan komt?

Het ene verhaal is: Enkele jaren geleden, in een warme zomer, had Gerrit een bad gemaakt in het achterhuis door pakken hooi op te stapelen en daar zwart plastic in te doen. Zo kon hij lekker badderen. Hoe hij het water er uit liet lopen en of hij het vaak ververste is onbekend.

Het andere verhaal: Toen Gerrit zitting had in de kerkenraad van de Hervormde gemeente in ons dorp, ging hij een keer mee op huisbezoek in de Schoolstraat bij de familie van de Werken.

Hij moest eigenlijk naar het toilet maar liep de tuin in achter het huis, om daar een plasje te doen. Er lag echter een vijvertje, dat hij in het donker niet had gezien. Gerrit stapte pardoes in de vijver.

Hij had natte sokken en natte broekspijpen, waardoor hij naar huis moest om zich om te kleden. Gerrit weet dat nog goed: "Toen had ik vroeg avond", zei hij, want met natte kleren kun je bij de mensen niet binnenkomen.

Door deze acties heeft iemand bedacht: "Badje van Lucas" of te wel..... **"Banja Luka."**
Dirk Brugmans

Hèmerts dialect

Hèmerts Dialect

Jongens, wè was ut toch wer werm wa joh afgeloopde zomer. Ik houw zelluf wel van ut zonneke, mèr nou konde de aaier bakke op stroat. Iedereen lag bij d'n airco of waaier en gin miens zagde in ut durp. Ik ree nog een rondje over d'n dijk en toen zag ik op de Weèrt nog een paar miense oan de gang. Ik keek dè zo is oan en docht bij m'n eige; ik zou mooi heel d'n dag onder dieje grote sproeier blijve stoan. Thuis mochte ègeluk nie sproeien van de Vitens, mèr dè heb ik stiekum tog gedoan. Ut was allemoal

zoe dreug en aandurs ging ut kapot docht ik. Das ook sund van de blommen en ut gras. Hedde trouwens ok gezien datur bijna gin huis te koop stoat in Hèmert? Tis ongekind. En es ter 1 te koop stoat dan is ut binne un wèèk verkocht. Tis ok wel un mooi durpke om in te wonen natuurlijk, dus ik snap dè wel. Mer ik las in de kraant dè ze een hoop huis willen goan bouwen daor bij de Vos en dè is ok wel nodig dink ik. Ik zij alleen benijd hoe lang dè gaat duren. Ik hoop niet te lang, aandurs motte onze keier straks in un aandur durp goan wonen. Des ok niks.

Een uitvinder op 't Eiland

Een uitvinder op 't Eiland

Hij is een heuse uitvinder, iemand die ideeën omzet naar iets tastbaars. Bij het woord uitvinder denken velen aan een verstrooide man met een wilde haardos. Wie kent ze niet? Alexander Bell, uitvinder van de telefonie. James Watt, de man van de stoommachine, de gebroeders Wright die aan de wieg stonden van het vliegtuig. Op 't Eiland woont al ruim twintig jaar Edy ten Berge (1947) die zowel in gedachten als in handelen niet meer los komt van het licht.

Aan het woord

“Ja, dat licht boeit me enorm. Ooit was er de fascinatie van een gloeilamp maar inmiddels kunnen we zo ontzettend veel meer met licht. De sfeer in bijvoorbeeld de lobby van een hotel wordt mede bepaald door het aanbrengen van specifieke armaturen. Behalve sfeer zetten we licht ook in om effectief te werken, bijvoorbeeld op de operatiekamer in een ziekenhuis. Ik houd me met name bezig, ook nu ik al lang kan genieten van mijn AOW, met het ontwerpen van exclusieve lampen in huis en kantoor. Een idee ontwikkelt zich meer dan eens heel langzaam in mijn hoofd; ik kan daar zo intens mee bezig zijn dat de buitenwereld heel ver weg lijkt. Het kan maanden, soms zelfs jaren duren alvorens een idee tastbaar wordt. Die ene lamp die je in de winkel koopt, is onbetaalbaar als je alle uren zou moeten tellen.”

Wie is Edy ten Berge?

Op een zwoele zomeravond in augustus vertelt Edy openhartig in één van de vier ‘nieuwbouw-huizen’, om precies te zijn op nummer 10. Met een brede glimlach: “Ik ben in mijn leven twee keer gelukkig getrouwd en even zo vaak gelukkig gescheiden. Nu ben ik al 23 jaar samen met een engel die Hanny heet en dat in een aards paradijs.” Dat laatste is waar want hoewel de tuin bescheiden van formaat is, voelt het alsof je in een andere wereld stapt. Met geurende bloemen, een terras dat heerlijke verkoeling brengt door overhangende druiven en het slimme idee om de tuin als verlengstuk van het woongedeelte te maken. Edy vertelt over zijn jeugd jaren: “In 1947, volgens kenners het beste wijnjaar ooit, werd ik geboren in Scheveningen in een gezin met vier zussen en vijf broers. Vader was in de oorlog een tijdje uit beeld omdat hij als krijgsgevangene werd afgevoerd. Mentaal zal hem dat ongetwijfeld een flinke deuk hebben opgeleverd. Voeg dat bij een latente vorm van Borderline en je begrijpt misschien dat vader niet de meest stabiele persoon in ons gezin was. Als kind wist je nooit wat je aan hem had, de stemming kon van gezellig plotseling omslaan naar boosheid.

Slaan deed hij gelukkig niet maar vernederen is ook een vorm van mishandelen. Zelden heb ik me door hem gewaardeerd gevoeld en juist dat hebben we in onze jonge jaren nodig, zo heb ik ervaren. Mijn lieve moeder trouwde met mijn vader in november 1942 waarna hij in februari 1943 in krijgsgevangenschap ging en pas in mei '45 terugkeerde. Ze heeft vaak verteld, dat ze in die tijd tot Maria bad. 'Al moet ik tien kinderen krijgen als hij maar terugkomt.' Haar gebed werd verhoord, vader kwam terug en ze kreeg tien kinderen. Toen ze in het voorjaar tijdens corona plotseling overleed aan een hartstilstand, leefden al haar kinderen nog. Bijzonder. Ik draag haar liefde bij me tot in het uur van ook mijn dood. De periode na de oorlog was de tijd van handen uit de mouwen steken, niet zeuren en weinig complimentjes ontvangen. Diep van binnen zit er iets van bewijsdrang bij mij en dat betekent doorzetten, ook en vooral als het moeilijk wordt."

Misdienaar

Hanny en Edy hebben op deze warme dag een ferme duik genomen in de Maas. "Dat is heerlijk en zo ontspannend. Moet je ook eens doen, van harte aanbevolen. Terug naar Scheveningen; in mijn jeugdjaren was er sprake van verzuiling. Over het algemeen kon je zeggen dat de vissers in ons dorp protestant waren en de overige inwoners katholiek. Mijn lagerschooltijd heb ik doorgebracht bij de Broeders van Onbevleete Ontvangenis en daar bleek ik goed mee te kunnen. Buiten schooltijd was ik misdienaar en gelukkig heb ik nooit iets gemerkt van vervelende toenaderingen." Edy toont een map met jeugdverhalen waarin hij belevenissen, gevoelens, levensvragen enz. opschreef. Bijzonder (*we nemen enkele regels uit zijn verhalen aan het eind op...HP...*). "Als enig kind uit ons gezin kon en mocht ik naar de HBS. Ik was zelfs de enige uit de hele straat die naar deze vorm van vervolgonderwijs mocht. De Jezuïeten stimuleerden en motiveerden me enorm en omdat ik dat thuis zo miste, voelde school als een warm bad. Vanwege een ongeluk met de brommer kon ik een maand of twee niet naar school en liep ik behoorlijk wat achterstand op. Misschien moet ik er maar mee stoppen, zo dacht ik. Maar pater Geraets gaf me weer zelfvertrouwen, trok me uit dat diepe en donkere dal waardoor ik mijn diploma toch kon behalen."

Duitse meisjes

Na de middelbare school zette onze hoofdpersoon de stap naar studeren aan de Technische Universiteit in Delft. "Begin jaren zestig was dat voor een gewone jongen als ik toch op zijn minst opvallend. Toen ik in die tijd eens bij de huisarts moest zijn, vroeg hij naar mijn kaart (als je werkte had je een arbeidskaart nodig). Kaart? Wat bedoelt u? Nou, je arbeidskaart natuurlijk, waar werk je? Toen ik hem vertelde dat Edy ten Berge in Delft studeerde keek hij me aan of hij water zag branden. Behalve school was er ook tijd voor ontspanning. Scheveningen was toen al een populaire badplaats en trok ieder jaar duizenden, vooral Duitse, toeristen. Laat ik het kort houden: er waren hele leuke meiden bij."

Muziek

Een fotootje van een jochie van zeven jaar met een accordeon roept vragen op. "Ik kreeg op mijn verjaardag een mondharmonica en tot verwondering van mijn vader speelde ik op dat ding alsof ik nooit anders gedaan had. Pa dacht dat ik een muzikaal wonderkind was en schonk me niet veel later een accordeon. Daar speel ik nog altijd op, net als op mijn keyboard. Na mijn studie moest ik in militaire dienst. Een nare tijd vooral omdat je dagelijks als een nummer behandeld werd zonder enige vorm van

waardering. Met mijn technische opleiding kreeg ik een baan in Den Bosch bij een Amerikaans bedrijf. Het uitvinderstalent kwam daar tot wasdom. Pas na de oorlog begonnen techneuten na te denken over hoe je verbindingen anders kon maken dan door te solderen. Verbindingen, vaak heel klein, zitten in wasmachines, auto's, telefoons enz. Het bedrijf werd groot door de zogeheten krimpverbindingen: sneller, sterker en effectiever dan solderen. Na tien jaar maakte ik een uitstapje naar een organisatie die zich bezighield met bedrijfsorganisaties. Behalve een leuke tijd in Turkije, kijk ik daar niet met plezier op terug. Langzaam maar zeker kwam mijn ware werkpassie boven drijven en dat was en is bezig zijn met Licht en dat als zelfstandig ondernemer."

Atelier

Op zijn website staat in niet dagelijkse taal wat hij zoal doet. Edy is op allerlei manieren met licht bezig (geweest). Optische lagen voor zonnecollectoren, magnetische lichteffecten in kristallen en met fiber optics voor een Amerikaans bedrijf. In 1984 ontwierp hij de vloerlamp King, die bekroond werd met de industriële ontwerprij van de BENELUX.

Sinds heel lang heeft hij op 't Eiland een eigen ontwerpatelier en brengt zijn ontwerpen zelf op de markt. Hij werkt veel met helder acrylaat materialen zoals staf, pijp, plaat en roestvrij staal. In deze ontwerpen stuurt hij het licht door gebruik te maken van lichtgeleiding door totale reflectie in het materiaal. Tijd voor een

rondleiding door zijn atelier. Daartoe moeten we naar de kelder onder de woning. Op een oppervlakte van zo'n 25 m² staan machines, hangen stekkertjes, ligt gereedschap, draait een ontwerp-computer, zie ik metertjes, snoeren enz. Dit is het walhalla van de uitvinder, hier komen ideeën tot leven, hier wordt met vallen en opstaan gewerkt, hier wisselen zweetdruppels met vreugdetranen als 'het' gelukt is. Met gepaste trots: "Kijk, zo begint een ontwerp (wijzend op een tekening op de PC) en zo knutsel ik een prototype in elkaar. In principe doe ik alles zelf. Bedenken, uitvoeren, verbeteren, op de markt brengen. Dit is De Zwaan, mijn nieuwste lamp die zowel sfeerlicht als werklicht geeft. Zie je het draaimechanisme, het werkt volledig op een sterke magneet. En dit is die beroemde King, voor je gevoel een lichtgevende glazen wandelstok waarbij de kromming als leeslamp gebruikt kan worden. Nog altijd komen er bestellingen binnen voor deze hardloper. Duur? Laat ik het anders zeggen: goedkoop is De King niet (duizend euro). Iedere dag ben ik hier aan het werk en zie, hier staat mijn keyboard waar ik nog altijd

graag op speel." Ongevraagd laat Edy nog een ander talent horen. Hij zingt een klassiek muziekstuk en ik ben verrast over het volume van deze toch niet meer piepjonge enthousiasteling."

Tot slot

Op de vraag of Edy een gelukkig man is, volgt een volmondig -ja-. Het samenwonen met Hanny en het uitvinden op 't Eiland wordt als een voorrecht ervaren. "De rust die deze unieke plek uitstraalt is fantastisch. Een uniek dorpje waar de ruilverkaveling gelukkig niet veel vat op heeft gehad, leuke mensen met een grote mate van diversiteit." Gekscherend: "Hier gaan we nooit meer weg en toch moeten we nog eenmaal verhuizen.....naar de overzijde van de straat....."

Henk Poelakker

(meer info over ir. Edy ten Berge via de website www.edytenberge.nl)

Uit de verhalen van Edy

In de zesde klas kwam ik bij broeder Wendelinus die oprecht van zijn leerlingen hield. Meer dan eens moest ik nablijven en werd ik streng toegesproken. "Kijk me aan als ik tegen je spreek." Ik schoot in de lach en ook de broeder kon dan zijn gezicht niet altijd strak houden. Na zo'n berisping kon ik me vrij uiten. Bij een van die gesprekken vroeg Wendelinus naar welke school ik wilde na de lagere school. Heel timide zei ik zachtjes waar ik zelf niet in durfde te geloven: "Ik wil naar de HBS." De afkorting stond voor Hogere Burger School. Het was een school voor hogere burgers zoals de zoon van de dominee, dokter of notaris. Niet voor een gewone jongen als Edy uit het gezin Ten Berge. Broeder Wendelinus werd na mijn bekentenis niet boos, hij begon niet te lachen maar zei: "Die HBS kun jij gemakkelijk in vijf jaar halen." Ik ben die middag op vleugels naar huis gefietst. Mijn ouders geloofden er niet echt in. Moeder zei met een stem van verbazing: "Jij naar de HBS?" Ze liet me testen. Het was in de laatste schoolweken dat ik andermaal bij de broeder moest nablijven. Hij kwam met een beminlijke glimlach naar me toe en liet me een schitterende cijferlijst zien van mijn toelatingsexamen voor de HBS. Hij was de eerste man die ik hartstochtelijk omhelsd heb.

Column Jan van Wijk

De familie Wolfers

De familie Wolfers heeft oude papieren wat hun afstamming betreft. Hun oudst bekende wortels liggen in Wellseind. In het midden van de 17^e eeuw woonde er aan de zuidzijde van de Klemit daar al een zekere Aert Roelofse Wolfers. Maar wij nemen de draad op bij Jan Wolfers, geboren in het jaar 1799.

Deze Jan heeft in het jaar 1832 het huis op Hophoven 5 gekocht van de fam. Van Leeuwen. De oudere generatie onder ons weet nog wel dat Dirk en Jet Wolfers daar hebben gewoond tot 1994. Dit huis was heel vroeger een herberg, zo heeft Dirk Wolfers mij eens verteld. Het was toen breder dan nu het geval is. Er is aan de oostkant van dit huis een keer een stuk afgesloopt om plaats te maken voor een pad naar de opgang - de trap naar de dijk - die er nu nog ligt.

Een kleindochter van bovengenoemde Jan Wolfers was Cornelia Elizabeth (Kea) Wolfers, de echtgenote van Anthonij Diederik van der Vliet. Deze is de opa van Toon v.d. Vliet. Die is weer de vader van Arie, die tot voor enkele jaren geleden eigenaar was van de supermarkt aan de Binnenweg.

Kea en haar man Anthonij v.d. Vliet kregen tien kinderen onder wie een aantal onder ons nog wel bekende: Ceel, Anna en Ger die in het dorp allemaal stevast werden aangeduid met de naam van hun moeder Kea erbij, bijv. Ceel van Keao's.

De Jan Wolfers van 1799 had ook een zoon Gerrit die op zijn beurt weer een rijtje kinderen had onder wie Cornelis (geb. in 1866) en Hendrik Marinus (geb. in 1879). Van Cornelis stammen af: Lies Wolfers, Dirk Wolfers, die als tuinder de kost verdiende en verder: Drika Wolfers en Chrisje Wolfers. Om het plaatje nog completer te maken: Lies Wolfers was getrouwd met Mijntje Dekkers en woonde op de Kade. Lies was jarenlang meester-metselaar bij aannemer Hobo. Dirk was echtgenoot van Jet Vos (van Peer de smid) en woonde dus op

Hophoven 5. Drika heeft jarenlang met haar man Thijs van Ooijen aan de dijk gewoond naast Jan en later Gijs v.d. Werken en Chrisje en haar man Aart van Ooijen woonden aan de Nieuwstraat, waar nu hun dochter Cor en haar man Jan Groeneveld wonen met hun broer en zwager Kees van Ooijen.

Hendrik Marinus (geb. 1879) had twee kinderen: Marie en Jan, resp. getrouwd met Kees van Driel en Dina Fricke. Jan Wolfers had een gemengd bedrijf aan de Molenstraat 7 en heeft jarenlang de hervormde gemeente gediend als ambtsdrager en als notabel en kerkvoogd.

De familie Dekkers

Van de familie Dekkers zijn eveneens oude generaties met die naam bekend. De oudst bekende is Tonis Jansz Dekkers en hij stamt uit het Ammerzoden van de 17^e eeuw. Deze familienaam werd toen ook geschreven als 'Decker'. Bekende telgen uit deze familie in de 20^e eeuw zijn Karel Dekkers, echtgenoot van Elizabeth (Bet) Bruigom. Bet (van Kaorele) was in Hemert een karakteristieke verschijning omdat zij -voor zover ik weet - als enige gekleed was in de oude klederdracht. Ik heb haar goed gekend want zij woonde dicht bij ons op Maasdijk 17 bij haar dochter Art en haar schoonzoon Hannes v.d. Werken.

Op de foto hierboven staat Bet in klederdracht in de deuropening. Tegen de schuur staat een ladder met daaraan een pas geslacht varken. Het lijkt er een beetje op dat Bet de wacht houdt zodat er geen katten of honden aan komen

snuffelen. De fotograaf heeft haar daarbij gesnapt.

Een andere dochter van Bet is Mijntje, zoals hierboven al vermeld als echtgenote van Lies Wolfers. Verder hadden deze zussen een broer Gijs, die op de Kade heeft gewoond en getrouwd was met Tooi Bodmer. En tenslotte broer Janus met als levensgezellin Fie de Weerd, een zus van mijn tante Maaïke Bouman-de Weert.

Bij mij in de familie was ook een Dekkers ingetrouwd. Gijs Dekkers was getrouwd met mijn tante Jet van Wijk, de oudste zus van mijn vader.

Hij werkte o.a. bij Rijkswaterstaat als kantonnier en als sluiswachter in Den Bosch. Later verhuisde hij naar Eindhoven.

Een andere Gijs Dekkers heeft jarenlang op steenfabriek 'De Rijswaard' gewoond en hij was getrouwd met Jen van Veen: 'ons Jen' pleegde haar zus, mijn tante Erke, haar te noemen. Hij had een zus: Anna, gehuwd met Gerrit v.d. Laar. Dat is dus drie keer Gijs Dekkers, allemaal neven van elkaar.

Jan van Wijk

Lodewijk en Mijntje 55 jaar getrouwd!

Henk en Erna 40 jaar getrouwd!

Henk en Erna de Weert 40 jaar getrouwd.

Er was op zaterdag 15 augustus feest in de Molenstraat. Op huisnummer 62 waren Henk (63) de Weert en Erna (59) de Weert - van den Oever, 40 jaar getrouwd. Alle twee echte Hemertsen, want Henk is een zoon van Peer en Gijbertje de Weert en Erna een dochter van Arie en Anna van den Oever.

Het echtpaar trouwde op het gemeentehuis van de toenmalige gemeente Kerkwijk en de ambtenaar van de Burgerlijke stand toen was ook een inwoner van

Nederhemert, namelijk

Johan van de Kolk. Het was warm die dag vertelde

Erna en ze weet nog goed dat de bloemist Cok van

Rijnsbergen het bruidsboeket bij haar moeder bracht en hij zei tegen Anna:

"Het boeket zo lang mogelijk in de koelkast bewaren".

Henk en Erna hebben twee kinderen.

Dochter Diana die in Elshout woont en zoon Peter die hier in ons dorp woont. Ook hebben ze een kleinkind die in Elshout woont en die met Opa en Oma op de foto mocht voor de dorpskrant.

Henk en Erna hebben altijd in het ouderlijk huis van Henk gewoond. Toen Henk en Erna wilden trouwen was er bijna een huis gekocht in de

Ormelingstraat, maar toen stief plotseling de vader van Henk en toen werd het ouderlijk huis gekocht van Henk zijn moeder, die zelf binnen een half jaar verhuisde naar een bejaardenwoning in de Ormelingstraat.

Henk is altijd timmerman geweest en nog steeds werkzaam. Toen hij ongeveer 15/16 jaar was ging hij werken bij Bouwbedrijf Hobo, waar hij 4 jaar bleef. Henk werkt 39 jaar bij Korteweg in Breda en dat bedrijf is overgenomen door Hazenberg in Vught waar Henk nog steeds werkt.

Henk is 48 jaar actief geweest bij de muziekvereniging maar daar is Henk nu mee gestopt: "De animo om daar mee verder te gaan ontbrak, maar ik heb het altijd met plezier gedaan", vertelt hij. Ook is Henk ruim 30 jaar voorzitter geweest en 5 jaar bestuurslid van de IJclub in ons dorp. "Maar nu doe ik het rustiger aan. Ik had nog nooit een boek gelezen, maar nu wel". Ook tuiniert en klust hij graag voor zichzelf. Hij moet nog wat jaartjes blijven werken voor hij met pensioen kan.

Erna heeft 6 jaar in de Wielewaal gewerkt en samen met haar zuster Jannie heeft ze 15 jaar in de avonduren het toenmalige gemeentehuis van Kerkwijk schoongemaakt. Een hobby van haar is o.a. eten koken op een vrijdag bij Zorgboerderij 'Efkes er Uit' in Velddriel. Maar door de Corona is Erna daar ook al vanaf maart dit jaar niet meer geweest.

Verder maakt Erna graag kaarten en bloemschikken vindt ze ook heel leuk. Door de reuma heeft Erna best beperkingen maar ze blijft moed houden. Ze vertelde nog dat ze elkaar hebben leren kennen bij het cafetaria van

Han en Els en ook kwamen ze elkaar tegen tijdens de instuif in het dorpshuis.

Feest i.v.m. het jubileum werd er gehouden op corona-afstand in dorpshuis 'De Gaarde' op diezelfde zaterdag. Geen handen schudden, maar het echtpaar had een ander plan bedacht. De ongeveer 60 personen kregen bij binnenkomst allemaal een zonnebloem die aan het echtpaar werd gegeven toen men hun feliciteerde. Bij het afscheid kregen de gasten de zonnebloem weer mee als herinnering aan het feest. Het echtpaar kan terugzien op een mooie dag.

Dirk Brugmans

Even tanken....

Vanuit de pastorie

De soldaat van Fort George

Een tijdje terug heb ik in een preek over het derde gebod kort iets aangehaald over Luke Haywood. Het lijkt me goed om u wat meer over hem te vertellen. Luke Haywood was een Engelse soldaat die van 1766 tot 1768 ingekwartierd was in Fort George, een enorm fort in het noorden van Schotland. Eens was hij dicht bij het fort naar de markt gegaan om vlees te kopen. Hij zag een mooi stuk schapenvlees liggen en vroeg naar de prijs. De slager noemde de prijs. De soldaat reageerde met een serie vloeken en verwensingen en zei dat God zijn ziel mocht verdoemen als hij het vlees voor die prijs zou kopen. Maar de slager wist van geen wijken en uiteindelijk kocht de soldaat het stuk vlees voor de prijs die de slager ervoor wilde hebben.

Al die tijd had ds. Hector MacPhail staan luisteren. Hij stond daar vlak bij op de pont te wachten, die hem naar het Zwarte Eiland zou brengen. Hij stond daar met zijn witte pony en sprak de soldaat aan. 'Een mooie dag, soldaat', zei ds. MacPhail. Dat vond de soldaat ook. Ds. MacPhail vervolgde: 'Jij hebt daar een mooi stuk vlees!' 'Ja', zei Luke Haywood, 'dat stuk

vlees heb ik zojuist gekocht. 'daar zul je dan wel heel wat geld voor betaald hebben', antwoordde de predikant. Luke noemde de prijs die hij ervoor had neergeteld, maar de predikant sprak hem tegen: 'je hebt er veel meer voor betaald'. 'Niet waar', zei Luke, 'dat is echt de prijs die ik betaald heb'. 'Neem me niet kwalijk, vriend, maar je hebt je onsterfelijke ziel ervoor gegeven. Je bad dat God je ziel zou verdoemen als je de prijs ervoor zou geven die je net noemde, en nu heb je die prijs ervoor betaald, en wat moet er nu van je terecht komen?'

Ondertussen stapte Hector MacPhail op de veerpont en Luke Haywood ging naar de kazerne. Maar de woorden van de predikant klonken na in zijn oren. 'Je hebt je onsterfelijke ziel ervoor gegeven, en wat moet er nu van je terecht komen?' De woorden klonken luider en luider in zijn hart. Hij vluchtte de barak uit en ging terug naar de waterkant. 'waar is die man die mij hier aansprak?', vroeg hij aan de slager. 'Je bedoelt ds. MacPhail? Hij is predikant van Resolis en hij zal je wel een heel eind vooruit zijn, want hij is al een uur geleden overgevaren.' Maar voor Luke was geen afstand te groot, want hij beseftte dat hij zijn ziel verdoemd had en wat moest er nu van hem terecht komen?

Van de kerk van ds. Hector MacPhail rest nu alleen nog een ruïne.

Het was een wanhopige soldaat die diezelfde avond aan de deur kwam bij ds. Hector MacPhail. Maar deze predikant wist wel om te gaan met zulke benauwde zielen en Luke bleef twee dagen bij hem. De soldaat riep uit de diepte van zijn verlorenheid tot God. Hij had zijn ziel verkocht voor een stuk vlees! Maar na die paar dagen kwam God over in Zijn grondeloze genade en Luke ondervond dat het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonde, ook van zijn zonden. Samen zongen ze Psalm 126: 'als de Heere de gevangenen Sions wederbracht, waren wij gelijk degenen die dromen'. Wat een blijdschap doorgloeide het hart van zowel de soldaat als de predikant!

Luke ging terug naar Fort George. Waarschijnlijk heeft hij straf gekregen voor zijn afwezigheid. Hoe dan ook was het een totaal andere soldaat die terug was gekomen. Vloeken deed hij niet meer. Integendeel kon hij niet zwijgen van de God Die zijn ziel gered had. Het nieuws ging als een lopend vuurtje het fort

rond en vele soldaten wilden uit Luke's eigen mond horen hoe God hem verlost had. Voor velen van hen is Luke het middel geweest voor hun eeuwig behoud. Ze kwamen samen om te bidden en de Bijbel te lezen. Dat was niet naar de zin van zijn kapitein. Luidruchtige feesten waren op het fort geen probleem, maar een paar soldaten die samen kwamen om God groot te maken, – dat kon niet getolereerd worden.

Op zekere dag moest Luke voor zijn kapitein verschijnen. Die dreigde dat Luke in het openbaar afgeranseld zou worden als hij niet zou stoppen met zijn bijeenkomsten. Maar Luke was God meer gehoorzaam zijn dan mensen. De kapitein stond op het punt om met wat vrienden te gaan jagen op de heide bij Colloden. Hij zwoer dat als hij er bij terugkeer achter kwam dat Luke weer een gebedsbijeenkomst had gehouden, hij hem openlijk zou laten afranselen. Luke zweeg enige ogenblikken en sprak toen: 'Kapitein, als u levend terugkomt, heeft God nooit door mij gesproken!'. Razend

nam de kapitein afscheid van hem en hij ging jagen. Een van zijn makkers zag hem tijdens het jagen echter bij vergissing voor een hert aan en schoot hem dood...

Luke werd voortaan met rust gelaten in de kazerne. Kort daarna moest hij terug naar Engeland. Dat was in augustus 1768. Later keerde hij weer terug naar Fort George in Schotland. In die tijd kon hij het leger verlaten

en werd hij predikant van een baptistengemeente in Engeland. Hij stierf op 16 augustus 1783. Zijn geestelijke vader ds. Hector MacPhail was hem toen al voorgedaan, hij was gestorven in 1774 op de leeftijd van 58 jaar. Lezer, zijn uw zonden verzoend in het bloed van Christus? Er is genade voor de grootste der zondaren!

Ds. J. van Meggelen

Fort George vanuit de lucht gezien

Jeugdvereniging HHG

JEUGDVERENIGING

"Ken Hem in al je wegen"

nodigt je van harte uit om de JV avonden te bezoeken

De jeugdvereniging bestaat uit een gezellige groep die om de week, op vrijdagavond, samen komt. We zouden het leuk vinden als jij hier (weer) deel van uit maakt. Alle jongeren van 16 jaar en ouder zijn van harte welkom. Ook als je dit schooljaar 16 hoopt te worden.

Dit seizoen hopen we verder te gaan met de geschiedenis van Abraham. Dit doen we door middel van verschillende werkvormen, die één van jullie kiest.

Naast het bezinnende gedeelte wordt er door jullie ook iedere avond een leuk spel of thema georganiseerd of komt er een gast spreker.

Daarnaast zijn er nog leuke andere activiteiten en acties.

Samen zorgen jullie voor waardevolle en gezellige avonden!

Onze eerste avond is op D.V. vrijdag 2 oktober 2020. Om 19.30 uur staat de koffie, thee of wat fris voor je klaar. Om 20.00 uur willen we beginnen. De avonden hopen we rond 22.30 uur af te sluiten. Daarna is er nog gelegenheid om gezellig bij te kletsen. Op de eerste ontvang je een planning van de overige avonden.

We kijken uit naar je komst!

Schroom niet te komen, je bent van harte welkom! Ook als je nooit eerder bent geweest. Natuurlijk mag je gerust een vriend, vriendin, broer of zus meenemen!

Hartelijke groet,
Evert van Vliet, Gijs Hovestadt, Nico van Aken, Diane van der Vliet en alle jongeren van de JV.

Uit vroeger jaren

Bieten deel 3

Omdat het even geleden is dat het over bieten ging, hier nog een herinnering. Het zaad werd gezaaid, op de knieën dunnen, verder verzorgen en met de hand rooien. Gerooide bieten werden eerst van de dijk gestort en met een kruiwagen het schip in gereden. Later werden ze aan de weg gelost en opgehaald met vrachtwagens van Jan Visser uit Kerkdriel. Soms huurde hij nog andere wagens in. Die vrachtwagens waren achtergelaten door de geallieerden. Het kostte hen te veel tijd, geld en moeite om deze wagens terug naar hun land te verschepen. Daarom lieten zij die achter en tevens werden ze gebruikt voor de wederopbouw van ons land. Ze werden op enkele plaatsen in ons land verzameld en daar kon men ze van de Dienst der Domeinen kopen.

Toen wij een tractor hadden, gingen we er wel over denken om met twee wagens achter elkaar de bieten rechtstreeks in Zaltbommel te brengen, want daar kon men ze zo bij de haven rechtstreeks in het schip lossen. Dan waren we ze gelijk kwijt en hoefden wij ze niet meer op auto's te laden. Wij hebben het een paar keer geprobeerd om ze rechtstreeks vanaf het land direct naar Zaltbommel te brengen, maar dat was gauw over en wel om twee redenen. Ten eerste ging er veel tijd in zitten en ten tweede kwam dat door de tarreerders die er toen waren.

Die waren omkoopbaar. Degenen die de grootste foien en de meeste borreltjes gaven, hadden de minste tarra (grond). Omdat sommigen -en wij- daar niet aan mee deden, kregen wij veel tarra, want bij de fabriek moesten ze wel een beetje aan het gemiddelde

komen. Een van die tarreerders was een ex-politieman. Ik weet nog dat hij tegen een boer, die het ook niet eens was over zijn tarra, zei: "Ik sla je tot moes." Die boer pakte zijn riek en wou die man in elkaar slaan. Die ex-politieman koos het hazenpad. Als jonge jongen vond ik het prachtig. Andere boeren hebben hem kunnen bedaren zodat het tenslotte met een sisser af liep. Er zijn daar dikwijls harde woorden gevallen omdat het er zo oneerlijk aan toe ging.

Nu het toch over tarra gaat, volgt hier een stukje van een boer uit de Biesbosch.

Daar woonden veel grote boeren die zelf een scheepje bij de fabriek bestelden. Dan konden zij hun bieten er gelijk vanaf het land in storten. Omdat deze bieten niet over de weegbrug gingen, was er bij de fabriek een ijkmeester. Die kon aan de hand van de ijkstrepen die op het schip staan, uitrekenen hoeveel ton bieten erin lag. Hij nam ook gelijk een tarramonster, zodat hij precies wist hoe hoog het nettogewicht was. Op een zeker moment was het scheepje van die boer uit de Biesbosch aan de beurt. De ijkmeester keek zijn ogen uit, want het scheepje lag toch wel erg diep in verhouding tot de bieten die erin lagen. Hij vertrouwde het niet, dus had hij met de kraanmachinist afgesproken dat, als hij het schip ging lossen, hij er zelf bij wilde zijn. Toen bleek dat er enorm veel grond tussen de bieten zat. Hoeveel procent tarra erin zat weet ik niet, maar de fabriek heeft die boer wel een brief gestuurd met de volgende woorden: "Het schip met grond is goed aangekomen, maar er zat hier en daar nog een biet in."

Als het over geld gaat kan er veel bij een mens. Dat heb ik paar jaar geleden ondervonden. Ik had wat verkocht voor 3300 euro. Later kwam ik tot de ontdekking dat er 2000 euro vals geld tussen zat. Ik ben er mee naar het politiebureau gegaan om aangifte te doen. In de hoop dat ze de daders nog konden straffen. Later kreeg ik bericht dat het niet gelukt was. Het nepgeld zag er zo echt uit dat de politie zelfs niet geloofde dat het vals was en raadde mij aan er eerst mee naar de bank te gaan. Het meisje bij de bank zei: "Als ik het erin leg, ben je het kwijt." Ik zei: "Jao, mer we heb ik aon aaw pepier, gooi mer

in.” Later vroegen mij veel mensen of dat waar was wat ik vertelde. Ik ben wel hevig geschrokken van hun reacties. Onvoorstelbaar hoeveel mensen, waar ik het nooit van gedacht had, tegen mij zeiden: “Jij bent gek geweest om er mee naar de politie te gaan. Ik had er zelf wat voor gekocht.” Ik heb tegen allen hetzelfde gezegd. “Weet je wel dat je net zo slecht bent als die mensen die het mij gegeven hebben.” Dit werd niet altijd in dank afgenomen. Het zij zo. Soms wordt er weleens gezegd dat geld de wortel van alle kwaad is. Maar nee, het geld is goed, maar degene die er mee omgaat deugt soms niet.

In die tijd ging ook alles contant. De fabriek stuurde het geld naar het postkantoor en daar kon de bietenagent het ophalen en aan de leveranciers uitbetalen. Niet alleen boeren teelden bieten, ook genoeg mensen die bij een ander in loondienst waren. Hier een verhaaltje van een bietenagent uit een dorp hiernaast.

Daar was ook een man die bij een ander werkte en een veldje bieten had. Hij verzorgde het goed zodat hij in het najaar een spaarcentje had voor zijn gezin dat het goed kon gebruiken, want het was geen vetpot. De bieten waren geleverd. Op een zeker moment komt de bietenagent die vrouw tegen en zegt tegen haar dat hij het geld van hun bieten klaar had liggen. Zij zegt: “Ik kom het vanavond ophalen.” Hij geeft haar ‘s avonds het geld. Zij dolgelukkig en blijft nog een poosje buurten met het geld in haar hand. Achteloos zit ze van het geld een propje te maken. Zij zat naast de kachel en diep in gesprek doet zij het deurtje open en gooit voor iemand in kon grijpen, dat propje in de kachel. Tot grote schrik komt zij tot de ontdekking wat zij gedaan had. Helemaal overstuur bleef zij maar roepen: “Ik durf niet naar huis, ik durf niet naar huis.” De bietenagent heeft geprobeerd haar tot rust te brengen. Hij beloofde haar de volgende dag de fabriek te bellen. Die afspraak is hij nagekomen en heeft aan de kassier eerlijk verteld hoe het gegaan was en dat die mensen het geld hard nodig hadden. Hij kreeg als antwoord: “Ga maar gauw naar die vrouw toe en zeg maar dat ze het geld alsnog een keer krijgt.” Wat zal deze vrouw blij geweest zijn met die boodschap.

Niet alleen de bieten hadden voor de boer waarde maar ook het blad met de kop er nog aan. De koeien waren er dol op. Vooral op het

verse blad. Als er te veel vers blad was, kuilde men de rest in voor wintervoeding. Men stapelde het hoog op, maar dan was het opletten geblazen want dan kwam de broei er in en die was erg windgevoelig. Als het van één kant waaide dan broeide het aan de andere zijde harder en zakte de mijt helemaal schuin. Het gebeurde nogal eens dat de hele mijt hierdoor omviel. Wij hielden het nauwlettend in de gaten en zodra de mijt scheef begon te zakken, hingen wij er aan de windzijde kleden tegenaan om daar de warmte naar toe te krijgen. Door de broei en gewicht werd het vocht eruit geperst. Was de mijt ongeveer 4 meter hoog voor hij uitgebroeid was, dan schoot er ongeveer een halve meter over.

In de winter, als er gevoederd werd, stak men met een spade iedere keer een stuk van de mijt af en reed men het met de kruiwagen voor de dieren, die het heerlijk vonden. Maar het stonk verschrikkelijk. En omdat de koeien in het achterhuis stonden, trok die geur door het hele huis en ging het ook in je kleren zitten. De mensen in de kerk of andere plaatsen waar men dicht op elkaar zat, waren niet blij als een boer, die dat blad voederde, naast je kwam zitten. Tegenwoordig worden de bieten met grote machines gerooid. Die versnipperen de kop met het blad over het land en het wordt ondergeploegd. Dat was toen heel anders, want ik weet nog dat het in 1959 een heel droge zomer was. Zo droog, dat de akkerbouwers in

de Flevo- en Noordoostpolder hun bietenblad gratis uitdeelden aan de veeboeren in Overijssel omdat er weinig veevoer was gegroeid. (wordt vervolgd)

Gijs van de Werken

Twintig vragen aan... Arie van Aalst

20 vragen aan... Arie van Aalst

1. Naam;
- A.G. van Aalst
2. Adres;
- Hofstraat 7
3. Geboorteplaats en datum;
- Nederhemert, 28-09-1946
4. Beroep/opleiding en waarom doe je dit;
- Ex-Chauffeur (A.O.W)
5. Relatie;
- Getrouwd met Nel
6. Hobby's;
- Voetbal kijken en tuinieren
7. Liefelingsmuziek;
- Nederlandstalig en jaren 70-80
8. Favoriete lectuur/boeken/film/serie;
- Krant en Voetbal International
9. Doe je aan sport, zo ja welke sport en wat is er zo leuk aan;
- Nee
10. Liefelingseten;
- Spinazie en Erwtensoepp
11. Waar ben je trots op in je leven;
- Mijn vrouw en (klein)kinderen
12. Mooiste/leukste vakantieplek;
- Zeeland
13. Heb je ergens spijt van;
- Nee
14. Wie bewonder je het meest en waarom;
- Gerrit van Lopik, vrijwilliger bij v.v. Well
15. Leukste jeugdherinnering;
- Schaatsen en voetbal
16. Wie wil je ooit nog eens ontmoeten;
- De koning
17. Waar voel je je het meest bij betrokken;
- Vrouw en (klein)kinderen
18. Wat zou je direct aanpakken als je een poosje burgemeester van Nederhemert zou zijn;
- De hardrijders
19. Wat vind je het leukste aan Nederhemert;
- Alles, en je kunt er alles kopen
20. Aan wie moeten wij de volgende keer de 20 vragen stellen;
Gerrit Robbemondt

Oude Hèmertse gebruiken: 'Luiken'

Oude Hèmertse gewoonten

In Hèmert zijn veel goede Hèmertse gewoonten. Ik denk bijvoorbeeld aan het luiden van de klok bij een overlijden of het rondbrengen van rouwkaartjes zodat iedereen van een overlijden van een dorpsgenoot op de hoogte is. Het dorp rouwt dan mee. Het dorp leeft mee.

Een oude gewoonte die wat in onbruik is geraakt, is het sluiten van een luik aan het huis bij het overlijden van een dorpsgenoot.

Woonde de overleden dorpsgenoot in het linkerdeel van Hemert ten opzichte van het huis, dan wordt het linkse luik gesloten. Woonde de overledene in het rechterdeel van Hemert ten opzichte van het huis, dan wordt het rechtse luik gesloten. Het luik wordt gesloten vanaf dat het overlijden bekend is tot en met de dag van de begrafenis.

Is er een familielid overleden, dan wordt het luik voor zes weken gesloten.

Toen wij in het huis van mijn grootouders zijn gaan wonen, en de luiken weer hingen, hebben wij de oude traditie weer hervat en sluiten wij een luik als het overlijden van een dorpsgenoot ons bekend is. Wij zien dat meer inwoners ook hun luik sluiten bij een overlijden en hopen dat meer mensen dat gaan doen na het lezen van deze bijdrage.

Weet u nog een mooie Hèmertse gewoonte en vindt u dat iedereen deze moet weten of dat deze traditie in ere hersteld moet worden? Klim dan in de pen en schrijf de dorpskrant zodat iedereen voortaan van deze gewoonte op de hoogte is.

Ria Bok

Jubilea en afscheid op de Wegwijzer

Afscheid en jubilea

Op 6 juli was het een bijzondere dag op De Wegwijzer.

Juf van de Werken – van der Toorn en Gerben Kooijman waren beiden 12,5 jaar werkzaam op school. Juf A.H. de Ruiter – van Veen en dhr. G. Kanselaar namen na ruim 8 jaar afscheid van de school. Verder namen juf A. Swart – van der Wal, na 1,5 jaar, en meester C. van Beek, ½ jaar, ook afscheid van school.

Lang voor deze dag waren in het geheim al allerlei dingen geregeld. Iedereen wist overal van en her en der in en buiten de school werden voorbereidingen getroffen. Kinderen zongen, maakten en zongen liedjes en er werd heel wat achter de schermen bekonkeld.

De jubilarissen en degenen die afscheid namen hebben vast weleens met spijt gedacht dat het toch zo JAMMER was dat nu iedereen gebonden zat aan die coronamaatregelen. Immers, op de Wegwijzer weten ze het wel te organiseren als het op feestjes aankomt. Maar nu... geen openbare voorbereidingen... niets.

Maar 'De Wegwijzer' zou 'De Wegwijzer' niet zijn als dit zomaar zonder slag of stoot voorbij zou gaan.... Natuurlijk werd er gezocht naar mogelijkheden, zonder de maatregelen te overtreden! Het voordeel van het leven in een digitaal tijdperk is dat je veel kunt voorbereiden via de mail. Heel handig werden de mailadressen van de jubilarissen en degenen die afscheid namen uit de groepsadressen gehaald.

Zo kwam het dat de zes collega's op maandag 6 juli helemaal nietsvermoedend naar school kwamen. Ik zeg niet dat niemand niets vermoedde. Zo stil hebben we het helaas ook weer niet kunnen houden.

Het begon al 's morgens. Juf van de Werken en Gerben Kooijman moesten zich om half 9 melden op school. Daar kregen ze een plekje aangewezen in de middenruimte. Aanvankelijk

zaten ze daar erg ongemakkelijk. Het valt ook niet mee als je collega's zeggen dat je op een stoel moet gaan zitten waar een kruiwagen naast geparkeerd staat. Gerben vond dit ook erg ongehoord. Een kruiwagen in de middenruimte. Ze zaten beiden achter de slingers en nou maar afwachten wat er komen ging.... Om 9 uur kwamen de kinderen van de Voorschool de middenruimte in. Ze liepen eerst langs juf van de Werken en gaven een cadeautje. En dan volgde Gerben. Ook hij kreeg felicitaties en van veel kinderen iets te snoepen. Zo liepen een uur lang alle kinderen van de school langs deze twee jubilarissen. Ze gingen het nog echt leuk vinden ook! De kruiwagens, maar ook diverse dozen, zaten vol met chocolade, snoep, zeepjes, geurtjes, bakproducten, sokken, bekers...teveel om op te noemen.

Intussen was de bakker langs geweest met een paar dozen gebakjes. Die zetten we klaar voor de pauze. In de pauze kwam al het personeel koffiedrinken met een gebakje erbij. Uiteraard

letten we op de 1,5 meter. Dat gaat in de middenruimte van school prima.

Wat nog een speciale verrassing was, was dat de partners van de genoemde feestvarkens ook onverwachts binnenkwamen. Niemand zal de gezichten van diverse verraste, verblufte collega's vergeten. Er werden grote ogen opgezet en monden vielen open. Wat kunnen mensen toch blij zijn met een klein onverwachts gebaar. Het was natuurlijk van tevoren afgesproken, maar het was zowel door het thuisfront als door de collega's wekenlang goed geheimgehouden!

Na de pauze was er weer een verrassing voor alle zes. Er stond een half-open Engelse dubbeldekker in de Schoolstraat. Daar mochten de 6 mensen met hun partners in. Ze gingen een rondrit maken van een uur door de Bommelerwaard. Ze hebben onderweg veel plezier gehad hebben we zo stiekemweg wel gehoord.

Intussen gingen alle kinderen naar de Maasdijk, waar ze zich in een lange rij langs de kant opstelden. En toen was het wachten op de bus. En toen die kwam ging iedereen zwaaien en zingen.

De kinderen genoten, maar zo te zien werd er in de bus ook genoten. Het was een heel feestelijk gezicht.

Daarna terug naar school, want er volgde nog meer. Lo & Lenie kwamen met grote zakken friet en frikandellen en alle kinderen kregen een lekker frietje in de eigen groep. Doordat iedereen zo genoot, werden de coronamaatregelen bijna niet als hinderlijk ervaren. Er stond veel gezelligs tegenover!

Terwijl alle kinderen in de klas getraakteerd werden op friet en een

frikandel, moesten de jubilarissen en afscheidnemers met hun partners naar de middenruimte. Daar kregen ze een film te zien waarin elke groep een presentatie deed voor de 6 mensen. Normaal gesproken doen we dat 'live' in de middenruimte, maar door de maatregelen rond corona kon dat niet. Daarom had iedereen het van tevoren in de klas gedaan en gefilmd. En juf Kooijman had er een complete film van gemaakt. Als aandenken kregen ze die mee naar huis. Misschien kijken ze hem nog wel eens terug, dan weten ze weer hoe leuk het was.

Natuurlijk hebben de 6 feestvarkens ook rijkelijk gesmuld van de friet met frikandellen.

Om 5 uur verzamelden de feestvarkens met hun partners zich bij Van der Valk in Zaltbommel voor een buffet. Ook al het andere personeel en de bestuursleden kwamen daarnaartoe. Tijdens het eten volgden er nog toespraakjes en werden er cadeaus overhandigd. Gerben zorgde nog voor hilariteit door het boekje wat hij van zijn moeder kreeg aan de buurvrouw te schenken.

Ondanks de corona-maatregelen, die ook in het restaurant in acht genomen werden, was het toch een heel geslaagde dag geworden.

En thuis... 8 dozen chocolade, winegums, chips, blikjes....mmmm 😊

Winnen....doe je bij...

Winnen doe je bij.....

Vijf bewoners van de Nieuwstraat zijn donderdag 20 augustus verrast door de postcodeloterij. Op hun postcode, 5317 JA, is de straatprijs gevallen.

Dick en Andrea van de Werken schrijven er over:

Onze belevenis

Op dinsdag 18 augustus kregen wij een telefoontje. Of we donderdag tussen 10 en 12 uur thuis waren omdat er een prijs was gevallen op onze postcode, waar Dick voor moest tekenen.

Spannend natuurlijk en omdat je nooit zeker weet of het allemaal wel echt is, hebben wij hierover onze mond gehouden.

Eerst zien wat ze komen brengen, iedereen kan zich wel voordoen als de postcodeloterij.

En ja hoor, op donderdag om 10 voor 10, het postcodebusje bij Peter en Mirjam voor de deur. Die zijn dus ook in de

prijzen gevallen. Nu werd het toch wel echt en hadden we het vermoeden dat het om de straatprijs ging.

Eerst kwam er een leuke dame langs om alle gegevens met ons door te nemen en zei: "Over een half uurtje komt de cameraploeg". Nou, dat werd bijna een uur en dat wachten duurde me toch lang!

Eindelijk het welbekende 'goeoeoeodemorgen' van Gaston Starreveld. Hij kwam, gevolgd door een cameraploeg. Omdat het corona-tijd is, speelde alles buiten af.

Een mooi plekje achter het huis. Dat we een cheque zouden ontvangen, dat was inmiddels al wel duidelijk, maar dat er een mooie knalrode BMW op de dam kwam rijden daar hadden we niet op gerekend.

Die BMW hebben ze trouwens ook weer gelijk meegenomen. Wij mogen een nieuwe uitzoeken zoals wij hem graag willen rijden.

Wow, wat een enorme verrassing en leuke ervaring als dit je overkomt.

Dick en Andrea van de Werken

Nieuwe contactpersoon Buurtzorg jong

BUURTZORG JONG

Buurtzorg Jong op school

Een aantal van u zal wel eens gehoord hebben van Buurtzorg Jong, voor anderen zijn wij misschien nog niet zo bekend.

Buurtzorg Jong biedt hulp aan gezinnen die problemen ervaren of zorgen hebben. Wij bieden professionele hulp en ondersteuning op een breed terrein tot een gezin het weer zelfstandig verder kan.

Om zichtbaarder en bereikbaar te zijn voor u als ouder zal ik namens Buurtzorg Jong vanaf aankomende maand op vaste momenten op school aanwezig zijn. Ik ben Björn van Rooij en graag wil ik me via deze weg aan u voorstellen.

Vanaf **5 oktober** ben ik **elke 2 weken** op **maandagochtend van 8.15 uur tot 9.00 uur** aanwezig op school.

Vanuit Buurtzorg Jong kan ik helpen bij allerlei kleine en grote vragen over opvoeding of andere gezinszaken. Ook als er vanuit school vragen komen kan ik meedenken en adviseren waar mogelijk.

Wanneer ik op school ben kunt u mij aanspreken om kennis te maken of om een vraag te stellen. We kunnen dan eventueel een rustige ruimte opzoeken om wat uitgebreider te spreken. Ook is het mogelijk dat we een afspraak maken voor een later moment. We kunnen dan bijvoorbeeld bij u thuis afspreken.

U kunt met alle kleine en grote vragen over opvoeden en uw gezin bij ons terecht. Voorbeelden van vragen zijn:

'Mijn kinderen maken regelmatig ruzie met elkaar, hoe kan ik dit oplossen?'

'Ik kom nauwelijks aan het huishouden toe, doordat ik zo druk ben met mijn kinderen. Hoe kan ik dit anders aanpakken?'

'Mijn kind heeft denk ik ADHD en is erg druk. Hoe kan ik hier het beste mee omgaan?'

'Ik heb schulden en te weinig geld om kleding te kopen, wat kan ik doen?'

Na ons gesprek wordt er geen informatie met school gedeeld als u dat niet wilt. Soms kan het echter wel goed zijn om ook de school te betrekken bij uw vraag. Dit gebeurt dan alleen met uw medeweten en toestemming.

U kunt me gewoon aanspreken wanneer ik er ben. Natuurlijk kunt u ook bellen of een e-mail sturen. U kunt mij via onderstaande gegevens bereiken:

Björn van Rooij

Telefoonnummer: 06-51423108

E-mailadres: b.vanrooij@bzjong.nl

Of neem contact op via ons algemeen nummer/mailadres:

Buurtzorg Jong Zaltbommel Dorpen

Telefoonnummer: 06-20744148

E-mailadres: zaltbommeldorpen@bzjong.nl

Voor meer informatie over Buurtzorg Jong verwijs ik u graag door naar www.buurtzorgjong.nl

Tot ziens op school,

Björn

Nieuwe contactpersoon Buurtzorg jong

Er is weer nieuws vanuit de huisartsenpraktijk in Nederhemert, we beginnen met het personeel.

Praktijkondersteuner Somatiek

Vanaf eind augustus komt Carola Zaal voor 1 dag in de week het team versterken. Connie van den Dool is door haar polsblessure verminderd inzetbaar. Carola is geen vreemde voor onze praktijk. Zij heeft in het verleden namens toenmalige STMR het diabetesprekeuur in onze praktijk opgestart. Ze werkt in de huisartsenpraktijk in Gameren en wil ons nu tijdelijk helpen.

Hieronder stelt Carola zich aan u voor:

In 1999 heb ik de opleiding tot verpleegkundige afgerond. Aansluitend ben ik op een interne verpleegafdeling van een algemeen ziekenhuis gaan werken. Daar heb ik me gespecialiseerd in het begeleiden van mensen met diabetes mellitus. Sinds 2006 na een periode het werk in het ziekenhuis en in de huisartsenpraktijk te hebben gecombineerd, werk ik nog altijd met plezier als praktijkondersteuner somatiek in de huisartsenpraktijk. In mijn vrije tijd ben ik graag bezig met allerlei (sport)activiteiten. Ik heb een gezin met drie opgroeiende kinderen

Janneke 12,5 jaar in dienst!

Op vrijdag 3 juli jl. was onze assistente Janneke Slobbe alweer 12,5 jaar in dienst. Dit hebben we gevierd met een gebakje. Haar werkplek was leuk versierd. Op naar de 25 jaar!

Griep en Pneumokokkenvaccinatie 2020

In 2020 ontvangen 73- tot en met 79- jarigen een uitnodiging voor de pneumokokkenvaccinatie. Hieronder de uitleg over de pneumokokken:

- Pneumokokken zijn bacteriën.
- Vooral ouderen kunnen er erg ziek van worden.
- Er is een prik die uw afweer tegen pneumokokken sterker maakt. Na de prik is de kans kleiner dat u ziek wordt.
- De prik heeft weinig bijwerkingen.
- Wordt u dit jaar 73 tot 79 jaar oud? Dan kunt u de prik dit najaar gratis krijgen. Vaak tegelijk met de griep prik.

U krijgt een uitnodiging van uw huisarts.

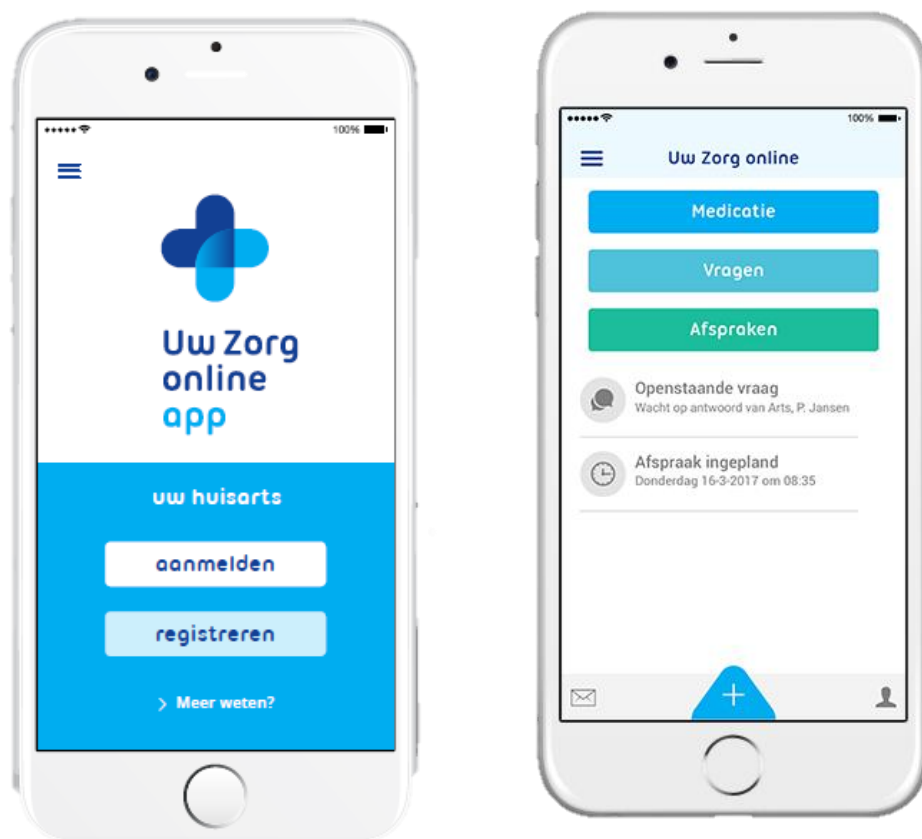
Uw Zorg online

Met de gratis Uw Zorg online app regelt u eenvoudig en veilig allerlei zorg direct online bij uw eigen huisarts. Zo heeft u 24 uur per dag toegang tot uw medicatieoverzicht, kunt u eerder voorgeschreven medicijnen bestellen en afspraken maken.

De app heeft op dit moment helaas nog niet de mogelijkheid om uw gegevens in te zien. We verwachten dat dit op korte termijn wel mogelijk is.

Met een hartelijke groet,

medewerkers Huisartsenpraktijk van den Dool

Rouw

Op 17 juni 2020 overleed

Gerardina van Tuijl – van de Werken

Weduwe van Gijsbert Antonie van Tuijl

in de leeftijd van 75 jaar

Laatst gewoond hebbend: in Zorgcentrum 't Slot in Gameren

Een lege plaats,
een lege stoel,
een diep en zwaar gemis:
een grote leegte
nu er rouw
in huis gekomen is.
Geen aanspraak meer,
geen samenzijn
en geen vertrouwde stem:
een stilte die zo schrijnend is
verdrietig en vol klem...
Ik bid dat God
de leegte met Zichzelf
vervullen wil.
Uw tranen drogen
en u troost,
want dan
is 't niet meer stil...

STERKTE VOOR IEDEREEN DIE EEN VERLIES TE DRAGEN HEEFT